

ALMAN POLİSİ APOCULARI YEM OLARAK KULLANIYOR

Apocu provakatörlerin Batı Avrupa ülkelerinde Newroz toplantılarına, KOMKAR'a, Partimize ve diğer yurtsever ve devrimci güçlere karşı son aylarda yoğunlaştırdıkları saldırılar şu gerçeği daha da gözler önüne serdi: Yalnız sömürgeci faşist rejim değil, onun Batı ülkelerindeki işbirlikçileri, bu ülkelerin gerici hükümetleri de Apocuları ülkemizin devrimci ve yurtsever güçlerine karşı bir yem olarak kullanıyorlar. Bu özellikle, olayların yoğun biçimde yaşandığı Federal Almanya'da somut olarak görüldü. Alman polisi Türk polisi ile tam bir işbirliği içinde. O Apocuların bunca saldırısını izliyor, suçluları, kuşku yok, katilleri de tanıyor, ama onlara karşı herhangi bir tedbir almıyor. Tam tersine saldırıya uğrayanların üstüne geliyor. Olayların tutmanmasını istiyor. O zaman, "anti-terör" yasası adı altında, yabancılara karşı yasaları çıkarmak, polis baskısını arttırmak, en başta Kürt ve Türk emekçilerinin, politik mültecilerin Türkiye'deki zorba rejime karşı yurt dışında yürüttükleri muhalefeti susturmak için uygun koşullar doğacaktır.

7 Mart'ta Apocuların KOMKAR'ın Münih neurozuna yaptıkları baskının ardından Münih polisi ve savcılığı, elinde saldırganların araba plakaları olduğu ve bu yoldan en azından birkaç Apocu saldırganı bulduğu halde, onlara dokunmadı. Tersine, olayın hemen başında toplantı salonunu kuşatarak, neurozu izlemeye gelmiş yurtseverlerin bir bölümünün salona girişini engelledi. Olaydan sonra KOMKAR ikinci başkanı da içinde olmak üzere onu aşkın yönetici ve üyeyi gözaltına aldı. Münih derneğine baskın düzenliyerek terör estirdi. Gözaltına alınan insanların ifadesini, Alman polislerin yanısıra, "tercüman" adı verilen Türk polisleri aldılar (Bu kişilerin tercüman filan olmadıkları daha baştan anlaşıldı. Bunların, gözaltına alınanlara bir işkence yapmadıkları kaldı).

Alman polisi, bunu izleyen bir dizi kundaklama, suikast ve cinayette de kimseyi yakalamadı. Yakalamak istemedi. Örneğin Hamburg derneğinin kundaklandığı gün, polis derneğe gelerek, Apocuların derneğe yönelik bir eylem yapacaklarını haber aldıklarını, olay çıkmaması için derneğin erken kapatılmasının uygun düşeceğini söy-

ledi, hatta, "biz bu çevredeyiz, kundaklama filan olursa müdahale ederiz", dedi. Ancak ne ilginçtir ki o gece dernek kundaklandı ve polis bunu ne "gördü", ne de kimseyi yakaladı. Daha önce bir dizi kundaklama olayı olmuşken ve üstelik polisin kendisi,

o gece Hamburg derneğine yönelik bir saldırıyı haber almışken, gerek kundaklamayı önlemek, gerek bu işleri yapan kişileri yakalamak için hiçbir çaba harcamamak neyi gösteriyor? Bu olay açıkça şunu gösteriyor: Bi-

(Devamı 4. sayfada)

Demokrasi Yiğınların Eylemi, Örgütlü Gücüyle Kazanılacak

Generaller Anayasasının geçici 4. maddesinin kaldırılması için nihayet meclis karar aldı, bay Evren şeklen karşı çıkmadı; karar 6 Eylül'de halkoyuna sunulacak.

Burjuva muhalefet, bugüne kadar, bu Anayasa ile ilgili olarak gürültüyü esas olarak bu madde üzerinde kopardı. Çünkü bu madde, 12 Eylül ile iktidardan uzaklaştırılan Demirel ve ortaklarına, Ecevit ve öteki CHP kurmaylarına 5-10 yıl arasında değişen siyaset yasağı koymuştu. Başta Demirel ve Ecevit olmak üzere, burjuva siyasiler, pratikte çoktan beri bu maddeyi işlemez hale getirdiler. Böylece, 6 Eylül'de yeterli evet oyu sağlanırsa, son engelleri de aşmış, zaten perde arkasından yönettikleri kendi doğrultularındaki partilerin başına geçecekler.

Bununla burjuva politikacıları biraz daha rahatlayacaklar. 12 Eylül rejiminin sahipleri, "demokrasiye geçiş tamamlandı" diye demagoji yapacaklar. Onların Batı'daki destekçileri de yine buna benzer şeyler söyleyecekler.

Ondan sonrası, Bay Demirel ve öteki burjuva "muhalefet" için, 12 Eylül sonrası ortaya çıkan "demokrasi havariliği" rolü esas olarak sona erecek ve onların sorunu, iktidarı Bay Özal'ın elinden alma çabasına dönüşecek, sermaye cephesinde, aynı zamanda sosyal demokrat kesimde yeni gelgitler, uzlaşmalar gündeme girecektir.

Burjuva muhalefet açısından bu doğal. Çünkü, özellikle Demirel ve Türkeş için anayasa sorunu, esas olarak kendilerine ve arkadaşlarına konan yasaklarla ilgiliydi. Başkasının hak ve özgürlükleri onları ilgilendirmiyor. 1982 Anayasasını lüks bulanlar onlardı. Faşist generaller, temel hak ve özgürlüklere indirdikleri darbelerle, aynı zamanda onların istemlerini yerine getirdiler. Bu nedenle onlar, bundan böyle, hem kitlelerin hak ve özgürlüklerini bir sorun yapmayacaklar, hem de ileride birkez daha hükümet olurlarsa, aynen bay Özal gibi, bu durumu savunacak, sürdürecektir.

Sosyal demokratların şu andaki başlıca örgütü SHP ise kırk telden çalan, yönetimi hala oturmamış, ne istediğini kendisi de bilmeyen bir örgüt durumunda. Kitlelerin ekonomik sorunlarına ve genel olarak ekonomiyeye ilişkin olarak ciddi bir çözüm ve alternatif sunmadığı gibi, demokrasi sorununda da net bir programla ortaya çıkamıyor. Bay Ecevit'in ise hangi amaçlar için "kavgayı verdiğini" doğrusu anlamak güçtür. 12 Eylül sonrası, kendi örgütüne küsen bu "lider", "taban"dan çok sözetmesine rağmen, tüm hikmeti kendinde gören, tabandan ve kitlelerden çok eşine güvenen ilginç bir kişilik sergiliyor. Sosyal demokratlar da demokrasi konusunda canlı bir muhalefet yürütmekten bu halleriyle uzak görünüyorlar.

(Devamı 15. sayfada)

RAMAZAN YOLDAŞ'IN ANISINA TOPLANTI DÜZENLEDİK

Sömürgeci-faşist rejimin halkımıza karşı azgınca terör estirdiği, yeni kitlesel sürgünler başlattığı bir dönemde, yurt dışında da, kendisine "PKK" adını takan sömürgecilerin uşağı ajan-provokatörler halkımızın yurtsever güçlerine, yaşamını halkımızın kurtuluşuna adanmış seçkin kadrolarına saldırıyor, onları fizik olarak yok etmek istiyor.

Faşist rejim Kürdistan'da halkımızı sindirmek, sürgüne tabi tutup asimile etmek için saldırıya geçmişken Apocu cinayet çetesi de Avrupa'da yurtsever güçlere, halkımızın ulusal bayramı Newroz'a karşı "bahar taarruzu" başlattı. Belli ki sömürgeci rejimle işbölümü yapmışlar.. Bu çetenin saldırılarını sırasında birçok yurtsever insanlar ürkütülmek, sindirilmek istendi. Ama ne yurtsever güçler, ne de yurt dışındaki işçilerimiz bu çapulculara papuç bırakmadı. Newroz kutlamaları, özellikle KOMKAR'ın düzenledikleri başarıyla gerçekleşti. Apocuların Newroz'a yönelik bu "yasak taarruzu" bozguna dönüşünce, bu kez devrimci, yurtsever insanları pusuya düşürerek kahpece vurmaya kadar işi götürdüler.

Son olarak 3 Mayıs'ta Ali Hoca (Ramazan Yoldaş) bu çete tarafından kahpece şehit edildi. Olay yurtsever insanlarımız arasında derin bir üzüntü ve tepki

yarattı. Bu karanlık örgüte yönelik nefret kat kat arttı.

Danimarka Kürdistan İşçi Derneği (KOMKAR-DK), olay nedeniyle 16 Mayıs'ta bir toplantı düzenledi. Toplantıya 100'ü aşkın bir kitle katıldı.

Toplantının başında Ramazan Yoldaş'ın anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Apocu cinayet çetesinin içyüzü bir kez daha sergilendi. Ramazan Yoldaş'ın devrimci mücadele yaşamı anlatıldı. Onun, ölümden önce hazırlayıp bıraktığı yazının kısaltılmış biçimi okundu.

Danimarka Komünist Partisi MK ve Danimarka Komünist Gençlik Örgütü MK adına toplantıya birer dayanışma mesajı gönderildi.

KYB (Yekiti), PASOK, İran'dan Halkın Fedayileri (Ekseriyet), PPKK, TKP, KUK-SE, AKSA, SOKSE, KSSE-Prag, KDK, FAT toplantıya temsilci göndermişlerdi.

Ramazan Yoldaş'ın anısına açılan defter birçok örgüt ve kişi tarafından imzalandı.

Halkımız katledilen devrimcilerin hesabını soracaktır!

Kahrolsun ajan-provokatörler!

Ramazan Yoldaş'ı mücahedelemizde yaşatacağız!

Ne yığınlık, ne macera, yaşasın Sosyalist Partimiz!

JİYAN - Danimarka

SADDAM REJİMİNİN BARBARLIĞINI PROTESTO ETTİK

Irak Kürdistanı'nda yurtsever güçler zorba Saddam rejimine karşı yürüttükleri mücadelede son zamanlarda yeni mevziler kazandılar. Bu mücadelenin er geç zaferle taçlanacağına kuşku yok.

Saddam diktatörlüğü ise, ömrünü uzatmak için halkımıza karşı hertürlü barbarlığa başvuruyor. O, kahraman peşmerge güçleri karşısında yenilgiye uğradıkça hincını sivil, savunmasız halkımızdan almaya yöneliyor.

Peşmergeler geçtiğimiz Nisan ayında Saddam rejimi-

minin askeri güçlerine önemli darbeler indirdiler. Düşman ise hava bombardımanları ile köylere kimyasal silahlar, zehirli gaz bombaları yağdırdı. Yüzlerce kadın, çocuk ve yaşlı kişi bunun sonucunda öldü veya yaralandı.

Haberin duyulması üzerine Danimarka'da, Partimizin de içinde bulunduğu Kürdistan Dayanışma Komitesi basına bir açıklama yaptı, ilerici ve solcu partilerle görüştü, bilgi verdi; Irak hükümetine baskı yapılması ve konunun uluslararası kuru-

Kitleler Canlanıyor

M. Jêhat - DİYARBAKIR

Halk kitleleri uzun bir baskı ve suskunluk dönemini geride bırakarak 12 Eylül şokunu kırmaya çalışıyor. Faşist diktatörlüğün topluma biçtiği ideolojik-politik-anayasal çerçeve zorlanıyor, yer yer parçalanıyor. Bu çerçevenin bütün dar ve baskıcı kalıplarına rağmen toplum kendine çıkış yolları arıyor, sesini duyurma araçları buluyor.

Sendikal alanda, toplu-sözleşme ve grev hakkına yönelik tüm kısıtlamalara rağmen, işçi sınıfında, tabandan gelen bir baskı var ve kendine çıkış yolları arıyor. NETAS'taki başarılı grevden sonra PETROL-İŞ, onbini aşkın işçiyi kapsayan grevi başlattı ve aylardır yürütüyor. Bunlar işçi sınıfının suskunluk dönemini kırmaya yönelik önemli girişimler. Sendika seçimlerinde işçiler, birçok yerde sendika ağalarının, uzlaşmacıların yerine mücadeleciler yönetimler geçirmeye çalışıyor.

Gençlik, özellikle öğrenci gençlik, kendi özgül yapısından kaynaklanan bir dinamizm ve devrimci tutumla, toplumsal canlanmada saygın bir rol oynuyor. Gençliğin mücadelesi yalnızca akademik istemleri ve bu çerçevede demokratik hakların kazanılması çabasını içermekle kalmıyor, aynı zamanda, genel olarak demokrasi mücadelesine güç katıyor. Önemli bir moral ve cesaret kaynağı oluyor. 12 Eylül döneminin tüm azgınca baskı yöntemleriyle sindirilmeye çalışılan öğrenci gençlik, evet ilk kez o, 12 Eylül'den sonra kendisiyle ilgili olarak getirilen bir yasa tasarısını (tek öğrenci dernekleri kurmaya yönelik tasarını) zorlu bir mücadele ile geri çevirmeyi başardı.

Faşist milislerin M.Şirin Tekin adlı gence karşı işlediği cinayet karşısında devrimci gençliğin gösterdiği duyarlılık güven verici bir gelişmedir.

Devrimci gençliğin en

luşlara götürülmesi istendi. Komitemiz ayrıca, Irak rejiminin barbarlıklarını protesto için 8 Mayıs'ta bir protesto yürüyüşü düzenledi. Yürüyüşe 200'ü aşkın bir kitle katıldı. Yürüyüşün bitiminde yapılan konuşmalar da Saddam rejimi lanetlendi.

büyük darbeyi yediği Diyarbakır'dan sözetmek istiyorum. SHP 'burada, Sadık Gürbüz adlı ses sanatçısının katıldığı bir konser düzenledi. Diğer birçok insan gibi benim de kanım, birçok nedenden ötürü, bu konsere katılımın çok az olacağı yönünde idi. Oysa şaşırtıcı bir katılım oldu. Konser salonu, özellikle öğrenci gençlikle tıklım tıklım doldu. Dinleyiciler şiirleri, türküleri sanatçıyla birlikte koro halinde söylediler. İnsanlar coşkundu. Pekçok kişi ayakta izleyebildi. Gündüz verilen konser, aynı katılımıyla birkez daha tekrarlandı.

Polisin gözdağı ve baskılarına rağmen, buraya kitap imzalamaya gelen ilerici yazarlara akın ediliyor.

Öğrencilerin kendi aralarında dayanışma ile açtıkları bir kitabevine polis kakrakol kurdu, yirmiyeye yakın öğrenciyi gözaltına aldı; buna rağmen öğrenciler geri adım atmadılar.

Son öğrenci direnişleri sırasında, Diyarbakır'da sıkı yönetim halen devam etmesine rağmen, burda da öğrenci gençlik, tüm yüksek okul ve fakültelerde, çeşitli biçimlerde eyleme destek oldu.

Turgut Atalay'ın Siirt'teki konuşması, bir ölçüde, siyasal yaşamda etkilerini duymaya başlayan kitlelerin özlemlerini okşamaya yönelikti. Bu konuşma, Kürt sorununun sağladığı gelişme ve Kürt egemen çevrelerinin bu konuya gelişen ilgilerini göstermek açısından önemlidir bence.

Basın hayatında da önemli bir canlılık görülmektedir. Yayın hayatına atılan birçok dergi ve gazete, baskı ve işkencelere karşı tavır alıyor, halkın çeşitli sorunlarını gündeme getirip tartışıyor. Kitlelerin canlanmasında ilerici basın da böylece olumlu bir rol oynuyor.

Danimarka Komünist Partisi, Sos Sosyalistler ve Sosyalist Halk Partisi adına da birer temsilci konuşma yaparak Saddam yönetimini protesto ettiler.

JİYAN - Danimarka

Beşikçi Tahliye Oldu

ZORBA REJİM O'NUN DÜŞÜNCELERİNE ZİNCİR VURAMADI

Sosyolog İsmail Beşikçi, geçtiğimiz Mayıs ayında yatmakta olduğu Gazi-antep cezaevinden tahliye edildi.

Yıllardır bir zindandan ötekine nakledilen ve işkenceden geçirilen Beşikçi, ilk kez 1971 yılında gözaltına alınmıştı. Daha sonra hakkında açılan dava 1972'de sonuçlanmış ve kendisine 13 yıl ağır hapis cezası biçilmişti. 1974 affı çıkınca öteki pek çok tutuklu gibi o da salıverildi. Ne var ki bu durum, onun cezasının bittiği anlamına gelmiyordu. Sömürgeci baskılar dışardaki yaşamında da yakasını bırakmadı Beşikçi'nin. Örneğin, öteki arkadaşları üniversitedeki işlerine dönerlerken ona bu olanak tanınmadı.

1979 yılında yazdığı bir diğer kitap yüzünden hakkında yeniden dava açıldı. Bu kez üç yıl hapis giydi. 1981 yılında, yani faşizmin en azgın döneminde bir ara tahliye oldu, ancak sadece 2 ay dışarda kalabildi. Cezaevinde bulunan ve kendisine sonradan verileceği söylenen eşyaları arasında İsviçre Yazarlar Birliği Başkanına yazdığı bir mektubun nüshalarına rastlanılınca tekrar gözaltına alındı, hakkında dava açıldı ve 10 yıl cezaya çarptırıldı. Çünkü Beşikçi mektubunda Kürt ve Kürdistan sorununa değinmişti. Böylece İsmail Beşikçi, ilk tutuklandığı 1971'den bu yana geçen 16 yıllık sürenin yaklaşık 11 yılını cezaevlerinde ve binbir baskı altında geçirmiş oluyor.

Neydi Beşikçi'nin suçu? Beşikçi bir bilim adamıdır. Kuşkusuz o da, sü-rüsüne bereket, öteki "bilim adamları" gibi bir takım gerçeklere gözlerini kapatabilir, resmi ideolojinin ördüğü yasak duvarlarının dışına çıkmamaya özen göstererek kendine bir yol tutturabilirdi. Öyle yapsaydı hem onca maddi ve manevi güçlüklerle karşılaşmaz, rahat bir yaşama kavuşur ve hem de isminin önüne enazından bir prof. sıfatının eklenmesini sağlamış olurdu. Hatta bir yandan bunu yaparken, bir yandan da demokrasi ve insan hakları üzerine dilediği gibi ahkam kesmekten de geri kalmıyabilirdi. Ne var ki Beşikçi bunu yapmadı. O, başkaları gibi düşüncelerini, inancını bir takım çıkarlara göre değiştirme yoluna gitmedi, bilim adamı kişiliğini kirli düzenin efendilerinin ayakları altına serdirmeyi. O, Türkiye'de tartışılması, konuşulması yasaklanan bir konuya el attı, Kürt sorunu üzerinde durdu. Başka bir deyişle bir tabuyu kırma kavgasına katılırken, rejim bakımından suçların en büyüğünü de işlemiş oldu.

Beşikçi, tutukluluk günlerinde yurtdışından hayli destek gördü. Uluslararası Af Örgütü onun durumuyla yakından ilgilendi. Çeşitli ülkelerin yazar örgütleri, ilerici ve demokratları, bilim

adamları Beşikçiyle dayanışma içerisinde olduklarını her vesileyle dile getirdiler. En son Avusturyalı iki parlamenter tarafından Nobel Barış Ödülüne aday gösterildi.

Ne var ki Beşikçi kendi ülkesinin demokratlarından, ilericilerinden ve bilim adamlarından aynı desteği görmedi. Gerçi Sol kesimde ona sahip çıkarlar oldu, ama geniş çevreler onunla ilgilenmekten titizlikle kaçındılar. Başında Aziz Nesin'in bulunduğu Türkiye Yazarlar Sendikası da dahil -ki Beşikçi bu sendikanın üyesidir.

Öyle ya Beşikçi "hassas çevrelerin" çokça kızdığı afedilmez bir hata işlemişti. Onunla dayanışma içerisinde olmak en başta bu çevrelerin şimşeklerini üzerine çekmek demektir. Hem öyle olmasa bile şu "bölücülük" işine bulaşmak da nereden çıkmıştı? Beşikçi de bula bula Kürtleri mi bulmuştu adından bahsedilecek, hakları savunulacak? İşte dünyanın en uzak köşelerindeki yazarların, bilim adamlarının "haklarını savunan" Türk ilerici ve demokratlarını bu konuda dut yemiş bülbüle çeviren bu korkaklık ve şoven şartlanmışlıktı. Kendi devletlerinin koca bir ulusu yok etmek için sürdürdüğü onca barbarlık karşısında sessiz kalanların, buna karşı çıkan bir bilim adamına yapılanları da aynı sessizlikle onaylamalarında zaten şaşılacak bir yan yok.

Hiç kimsenin kuşkusu olmasın,

Kürt ulusu bugünkü kölelik zincirlerini parçalayacak ve ülkesinde özgür bir yaşam kuracaktır. O, yürüttüğü bu mücadelede günden güne artan ölçüde Türk halkının, onun ilerici ve devrimci güçlerinin desteğini de sağlayacak. Gelecekte tarih, İsmail Beşikçi gibi gerçekleri savunan yürekli insanları da, demokrasi ve insan hakları üzerine ahkam kesen ama beyinleri şovenizmle zehirlenmiş olanları da hak ettikleri yere oturtacaktır. Bu ikincilerin takındıkları tutumla yalnızca Kürt halkının değil, aynı zamanda Türk halkının özgürlüğüne karşı bir konuma düşükleri de o zaman daha iyi anlaşılacak.

Beşikçi, tahliyeden sonra, "özgürlüğüne kavuştun" diyenlere, "Türkiye'de tahliye olmak özgürlüğe kavuşmak anlamına gelmiyor" dedi. Öyle ya, zindanlarda binlerce ilerici yurtsever insan işkence ve baskı çarkının dişlileri altında ezilirken, dışarda, azgın sömürü ve terör kitleleri kasıp kavururken, demir parmaklıkların dışında çıkmış olmak fazla şey değiştirmiyor.

Yine de, başka bir açıdan bakınca, insan, Beşikçi'yi ve zulme karşı yiğitçe direnen öteki insanlarımızı "özgür" sayabilir. Kimisi dışardadır ama, aklı zincirlerle bağlıdır, zorbalık rejiminin kölesidir. Kimi ise zincirlerle bağlıdır, ama direnir, kimse onun düşüncesine zincir vuramaz. Onurlu bir insan için gerçek özgürlük de budur.

KANLI BAĞDAT REJİMİNE KARŞI STOKHOLM'DE PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ YAPILDI

13 Kürdistan'lı politik örgütün oluşturduğu ve arasında Partimizin de bulunduğu İşbirliği Komitesi'nin girişimiyle 29 Mayıs günü, İsveç'in başkenti Stokholm'de, Kürt halkına karşı zehirli gaz ve kimyasal silahlar kullanan, kitle sürgünlerine yönelen kanlı Saddam Diktatörlüğünü protesto için bir yürüyüş düzenlendi.

Yürüyüş komite üyesi 13 örgütün dışında diğer Kürdistan'lı yurtsever örgütler ve kişiler, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı SOL BİRLİK ve KOMKAR-Swed katıldılar.

Stokholm merkezindeki Sergelstorg'den başlayıp Irak Elçiliği önüne kadar süren yürüyüş 1000 dolayında bir kitle katıldı. Yürüyüş boyunca, Saddam rejiminin barbarlığını kınayan ve kurtuluş güçlerine desteği dile getiren Kürtçe ve İsveççe sloganlar atıldı. Kitle Elçilik önüne geldiğinde, Irak rejimine karşı nefret ve heyecan daha da yükseldi ve Saddam diktatörlüğüdür bir sesle lanetlendi.

13 Örgütün oluşturduğu "İşbirliği Komitesi" ayrıca, Bağdat rejiminin sözkonusu saldırılarıyla ilgili olarak BM Örgütüne ve diğer uluslararası kuruluşlara, demokratik örgüt ve kişilere bir çağrı yaparak, Irak rejiminin barbarca saldırılarına karşı çıkılmasını istedi.

ALMAN POLİSİ APOCULARI..

(Baştarafı 1. sayfada)

rincisi, polisin Apocular içinde parmağı var, ikincisi, o, saldırganları yakalamak istemiyor.

Aynı günlerde, yabancı düşmanlığıyla ün salmış Federal Almanya İçişleri Bakanı Zimmerman, bir açıklama yaparak, Kürt örgütlerinin Federal Almanya'da "karşılıklı terör" yarattıklarını ileri sürdü ve buna karşı tedbirler alacağını, Kürt örgütlerinin kapatılabileceğini söyledi. Yine Hamburg'da bir toplantı yapan çeşitli eyaletlerin polis yetkililerinin basına yansıyan 13 Mayıs tarihli raporunda, "son dönemlerde Türkiye'li aşırı sol Kürt grupları arasında kaba kuvvete dayanan çatışmaların yer aldığı" ileri sürülerek, polisin tedbirler alacağı, operasyonlar yapacağı belirtildi.

Gerek Zimmerman, gerek polis yetkilileri, saldırının tek taraflı olduğunu bildikleri halde, bile bile olayları çarpıtıyor ve karşılıklı çatışma süsü vererek kamuoyunu yanıltıyorlar. Bundan amaçları açıktır: Bizzat saldırıya uğrayan demokratik örgütleri de suçlu sandalyesine oturtmak, çalışmalarını engellemek, belki de onları tümüyle kapatmak.

Bu gerçek, Alman demokratik kuruluşları tarafından da saptanmıştır ve dile getirilmektedir. Örneğin, 21 Mayıs günü, aralarında SPD ve Yeşiller'den milletvekillerinin, tanınmış gazeteci ve demokrat kişilerin bulunduğu çok sayıda kişi bir basın toplantısı düzenliyerek PKK'nın saldırganlığını ve Alman hükümeti ve polisinin tutumunu mahkum ettiler.

SPD'li Klaus Thüssing konuşmasında şöyle dedi:

"PKK'nın terörist eylemlerine baktığımızda hemen aklımıza 'neden bu ülkenin polisi, Anayasayı Koruma Örgütü ve sorumlu politikacılar gereken önlemi almıyorlar?' sorusu gelmektedir. Bana göre yetkili mercilerin bu terörist eylemlerden çıkarı var.. Bunun da ötesinde PKK'yı 'Anayasayı Koruma Örgütü'nün adamları yönetiyor. Ve PKK'nın yönetici kadrolarına kadar yerleşmişler. PKK'nın bu eylemlerini organize edip kışkırtıyorlar. Böylece bir taraftan Kürt grupları, diğer taraftan Türk grupları arasında terör eylemleri yaratmak istiyorlar. Özellikle KOMKAR'ı başlattıkları bu terör ortamı içine çekerek, KOMKAR'ı ve yabancılardan oluşturduğu diğer demokratik örgütleri kapatmayı planlıyorlar. Diğer bir deyişle, yabancılara politik çalışmadan uzaklaştırmak ve susturmak hesapları yapılıyor. Bu planı gerçekleştirmek için de PKK maşa olarak kullanılıyor. Katillere dokunulmamasının nedeni budur.

"Anayasayı Koruma Örgütü, PKK hakkında, raporunda yazdıklarından çok şey biliyor. PKK'nın adamları, örgüt yapısı, katillerin isim ve adresleri dahi biliniyor.. Buna rağmen polis onlara karşı bir önlem almıyor, ter-

sine KOMKAR'a yönelik tedbirlere başuruyor. Tüm bu gelişmelerden çıkarılacak tek mantıklı sonuç, yabancılardan demokratik örgütlerini kapatmak için bu şiddet olaylarının araç olarak kullanıldığıdır. Bu amaçla, diğer örgütleri kapatmak için, gerekli terör ortamı yaratılmaya kadar PKK öldürmeye, tehdit etmeye ve de sindirmeye devam edecek."

Hessen Hemşehriler İnsiyatifi Başkanı, din adamı Devlev Lüderwald, Federal Almanya'nın seçkin barış savacılarından ve Kölner Appell mensubu Peter Löwisch, Tehdit Altındaki Halkları Koruma Örgütü adına Alexander von Sternberg de konuşmalarında PKK'dan gelen bu saldırıların Türk hükümetinin işine yarıyacağını ve Alman hükümetinin bu eylemleri bahane ederek demokratik örgütleri kapatma isteğini açıkladılar. Peter Löwisch, "bu terör eylemlerine karşı güvenlik güçlerinin bir tavrı yok. Tam tersine, saldırıya uğrayan güçlere karşı tavrı alıyor," dedi.

Seçkin alman demokratlarının dediklerine ekleyecek fazla birşey yok. Onlar, PKK eliyle sahnelenen oyunun içyüzünü açıkça görüyor ve buna karşı tavrı da alıyorlar. Son eylemlerle maskeleri iyice düşen Apocu provakatörler, daha şimdiden hakettikleri bir tecrite uğradılar.

Apocu provakatörlerin, yalnız Türk MİT'i, Kürdistanı bölüşmüş öteki bölge devletleri tarafından değil, aynı zamanda Alman polisi tarafından da kullanıldığı yetkili ağızlardan açığa kavuşuyor. Bir örgüt, devrimci ve yurtsever örgütleri kendisine düşman seçer ve onlara saldırıyı meslek haline getirirse, besbelli ki onu kullanacak çokları bulunur. Apocu hareketi öteki NATO ülkesi polisinin de bu amaçlarla kullanması doğaldır.

Türkiye'deki faşist rejim, uzun süredir ki yurt dışına yönelik planlar yapıyor, tedbirler alıyor. Evren'in, daha 4-5 yıl öncesi, "yakında yurt dışındaki kilerin de defterini düreceğiz" demesi

boşuna değildi. Terörle Mücadele Dairesi'nin hedeflerinden biri de bu. Faşist rejim, bu konuyu sürekli olarak NATO toplantılarına götürdü ve batılı ülkeleri zorladı. Gerek ikili, gerekse NATO toplantıları çerçevesinde çok yönlü olarak, sözde "terörle mücadele" adına, yurt dışındaki Kürdistanlı ve Türkiyeli demokratik muhalefetin durumu tartışıldı. Faşist rejimin o günden bu yana, amacına birhayli ulaştığı, Batılı dostlarını da, bu muhalefeti bastırmak için ortak çalışmaya, işbirliğine ikna ettiği açık. Bu ülkelerin gerici hükümetlerinin de işine gelen bir işbirliğidir bu. Onlar da, böylece hem "dostları" faşist rejimi tatmin etmiş, hem de kendi ülkelerindeki yabancılara karşı baskı tedbirlerini arttırmak için fırsat bulmuş olacaktı.

Faşist rejimin yetkilileri, Evren, İçişleri Bakanı Akbulut, son zamanlarda, bu konuda artık Batılı dostlarından olumlu bahsediyorlar, "teröristlere" karşı (siz yurt dışındaki demokratik güçler ve siyasi mülteciler anlayın) işbirliği yolunda ileri adımlar attıklarını açıkça dile getiriyorlar. Bunun ne anlama geldiği açık. PKK'nın Avrupa'da giriştiği son provakasyon ve bu ülkelerdeki gerici hükümetlerin ve polisin tutumu herşeyi ayan beyan ortaya koyuyor.

Herşey bu kadar açık. PKK'nın devrimci ve yurtsever güçlere yönelik tek yanlı, planlı, sistemli saldırısı ortada. Baskın, kundaklama ve cinayetler birbirini izliyor. Bunu ancak düşmanın emrindeki bir örgüt yapar. Alman milletvekilleri, demokratları, ilerici partilerin sözcüleri Alman polisinin bu işteki rolünü açıkça dile getiriyorlar. Federal Alman gizli polisinin PKK içine sızdığını, köşebaşlarını tuttuğunu ve onu yönettiğini ilan ediyorlar. Siz buna PKK içinde cirit atan MİT ajanlarını ekleyin. Herşey gün gibi açık değil mi?

Yurtsever olan böyle bir örgütün ardından gitmez, ona kan vermez. PKK'ya hizmet, Kürt halkının düşmanlarına hizmettir.

TEŞEKKÜR

Ramazan Yoldaşımızın alacakça bir saldırı sonucu şehid edilişi nedeniyle Partimize mesaj yollayıp bu cinayeti mahkum eden, başsağlığı dileğinde bulunan, çiçek gönderen ve toplantılara katılıp dayanışma gösteren tüm örgüt ve kişilere teşekkür ederiz.

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi

SPASNAME

Em ji wan hemû rêxistin û kesan ra gelek spas dîkin ku pişti şehid ketina hevrêyê me Remezan bî êrişek bêbext û xwînxwar, ji me ra name şandin, ew cinayet mehkum kirin û ji me ra sersaxi xwestin, tev lî civînên biranînê bûn, gul şandin û bî vi awayî piştgiri nişan dan.

Komita Navbendi
Partiya Sosyalist a Kurdistanê Tirkîyê

PKK'nın Silahlı Eylemleri Üzerine HALK SAVAŞI MI, HALKA KARŞI PROVAKASYON MU?

Kendisine "PKK" adını takan örgüt, 1984 Ağustosunda Türkiye Kürdistanı'nda başlattığı ve bugüne kadar da sürdürdüğü silahlı eylemleri bir halk savaşı olarak niteliyor; ayrıca, bu eylemleri, devrimci ve yurtsever örgütlere karşı sürdürdüğü, son dönemde ise yoğunlaştırdığı saldırılar için bir gerekçe olarak kullanıyor.

Biz, bu olaylara ilişkin görüşlerimizi, olayların başlamasının hemen ardından Riya Azadi'nin 26 ve 27-28'inci sayılarında çıkan çeşitli yazılarda yazdık, onların maceracı ve provakatif nitelikte olduğunu söyledik. Aynı günlerde, Partimizin de içinde bulunduğu 11 Kürdistanlı, Iraklı ve Türkiyeli devrimci, ilerici örgüt, yayınladıkları ortak bildiride, bu eylemleri "sorumsuzca" ve "Kürt halkının haklı mücadelesine zarar vermekten başka şeye hizmet etmeyen" eylemler olarak nitelediler.

Ancak biz, Apocuların halkımıza düşman güçlerin elinde bir maşa olarak kullanıldığının bilincinde olmamıza rağmen, o günden şimdiye kadar geçen üç yıla yakın sürede Apocularla uğraşmadık, okun sivri ucunu sömürgeci-faşist düşmana, onun arkasındaki emperyalist güçlere yönelttik. Onların Kürdistan'a ve bölgeye yönelik planlarını, terörünü teşhir ettik, kamuoyunu onlara karşı uyardık.

Kanımızca bu doğru bir tutumdur. Çünkü bizim ve diğer devrimci, ilerici örgütlerin daha baştan yaptığımız uyarılara rağmen, birçok yurtsever insan koşulları, PKK'nın durumunu, niyet ve amaçlarını, düşmanın planlarını ve bu olayların ne getirip ne götüreceğini kavramıyordu. Yıllardır faşist rejimin terörü altında yaşayan ve olayları uzaktan izleyen yurtsever insanlar arasında bu eylemler belli bir sempati yaratıyordu. O dönemde, PKK'ya yönelik bir teşhirin bu çevrelerde yanlış anlaşılacağı, "PKK sömürgeci güçlere karşı eylem koyarken onlar PKK ile uğraşıyorlar" deneceği ve bunun PKK şeflerinin eline yeni demagoji olanakları vereceği açıktı. Olayların içyüzünün anlaşılması için belli bir zaman ve deneye gerek vardı.

Diğer yandan, daha o dönemde PKK şefleri, diğer yurtsever ve sol örgütlere karşı saldırgan, kışkırtıcı bir tutum içindeydiler. Bu, faşist re-

jimin plan ve provakasyonlarına uygun düşünüyordu. Biz ise, PKK ile değil, düşmanın kendisi ile uğraşarak, onun PKK'yı devrimci ve yurtsever güçlere karşı kullanma taktiklerini başarısız kılmaya çalıştık, somut ve somut davrandık.

Ne var ki bu da yetmedi. PKK, 1984 Ağustos eylemlerinin yarattığı aldatıcı havadan yararlanarak, dev-

Her aklı başında kişinin, yurtsever ve ilerici insanın şu soruyu sorması gerekli değil mi: Eğer PKK Kürdistan'da bir halk savaşı yürütüyorsa neden diğer yurtsever, sol örgütlere saldırıyor? Ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten bir örgüt, diğer sol ve yurtsever örgütlerin dostluğunu kazanmaya çalışır, düşmanlığını değil

rimci ve yurtsever örgütlere karşı hem düşmanca bir propaganda yürüttü, hem de açık saldırı ve komplo girişti. Bu saldırılar, 1987 Mart ve Nisan aylarında doruğa çıkarak tam bir provakasyona dönüştü. Böylece PKK kendi kendisini ele verdi.

Her aklı başında kişinin, yurtsever ve ilerici insanın şu soruyu sorması gerekli değil mi: Eğer PKK Kürdistan'da bir halk savaşı yürütüyorsa neden diğer yurtsever, sol örgütlere saldırıyor? Ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten bir örgüt, diğer sol ve yurtsever örgütlerin dostluğunu kazanmaya çalışır, düşmanlığını değil.

Bizce PKK'nın bu politikası şaşkınlığının ya da ileri derecede bir "hırçınlığın" sonucu değil. Bu, PKK'nın daha doğuşunda var olan, bugüne kadar sistemli biçimde izlenen bilinçli bir politika. Geçmişte bunu birçok kez tartıştık ve bu yazıda bir kez daha, bu saldırganlığın nedenlerine değineceğiz.

Diğer yandan, 1984 yazında başlatılan silahlı eylemlerin üzerinden üç yıla yakın bir süre geçti. Bu olayların halkımızın mücadelesine ne getirip ne götürdüğünü anlamak şimdi daha da kolaylaşmıştır. Bu eylemlerin daha derli toplu bir tahlilini yapmanın zamanıdır.

Başlangıçta Olayları Nasıl Değerlendirdik

Partimiz, olayları, daha baştan iki yönlü olarak değerlendirdi: Düşmanın ve PKK'nın amaç ve niyetleri bakımından.

Biz, sömürgeci-faşist düşmanın ve ABD emperyalistleri ile bir bütün olarak NATO'nun Kürdistan'a yönelik ve yıllar öncesine dayanan planlarına işaret ettik ve PKK'nın zamansız, maceracı ve provakatif eylemlerinin, düşmana, kendi planlarını hayata geçirmesi için uygun bir fırsat verdiğini söyledik. O gün yazdıklarımızı özet olarak belirtirsek, şöyle dedik:

- Sömürgeci faşist rejim, yıllardır estirdiği azgın teröre rağmen Kürt ulusal hareketini Türkiye Kürdistanı'nda gereği gibi ezemediğinin bilincindedir. O Kürt halkına karşı daha yoğun bir saldırı için bu eylemleri bir bahane olarak kullanıyor;

- Sınır köylerini boşaltmaya, Irak'ın yaptığı gibi bir güvenlik kemeri oluşturmaya hazırlanıyor;

- Kürt halkı içinde kendisinden yana milis (cahş) örgütleri kurmaya hazırlanıyor;

- Kitleler sürgünler planlıyor; bir katliama da yönelebilir;

- Sınırın öbür yanında Irak ve İran Kürdistanı'nda mücadele yürüten Kürt ulusal hareketine saldırmak için bu olaylar bir gerekçe olarak kullanılacaktır;

- Faşist rejim içerde ekonomik ve politik yönde sıkışmıştır, bu eylemleri bahane ederek demokratik güçler üzerinde baskıları arttıracaktır;

- Sıkıyönetimin kaldırılması ertelenecek, politik tutuklulara af girişimleri önleneyecektir;

- Şovenizm güçlendirilecek, kitlelerin dikkati başka yana çekilecektir;

- Faşist rejim bu olaylardan yararlanarak, kendisine karşı yurt dışındaki demokratik çevrelerden gelen baskıları hafifletmeye, NATO'cu dostlarından daha çok destek almaya çalışacak;

- ABD Kürdistan'a "çevik güçleri" ve yeni silah ve malzeme yerleştirmek için hazırlanıyor. ABD ve bir bütün olarak NATO Kürdistan'da yeni üsler kurmak istiyorlar. Bu nedenle de bölgenin kendileri açısından "güvenlikli" bir hale gelmesi, Kürt ulusal hareketinin iyice ezilmesi onların da işine geliyor.

Sömürgeci-faşist rejimin, ABD emperyalistlerinin ve bir bütün olarak NATO'nun son üç yıldan beri Kürdistan'a ve bölgeye yönelik eylem ve çabaları göz önüne alınırsa, bu değerlendirmeye bugün de eklenecek fazla birşey olmadığı açıktır. Onlar bu yolda yürüdüler. Bu eylemleri bir bahane olarak kullanan faşist rejim, Kürt halkına karşı tek yanlı bir savaş başlattı. Hem sınır yöresinde, hem iç kesimlerde pekçok köy yıkıldı, zorla boşaltıldı, ya da köylüler can havliyle yurtlarını terk edip gitmek zorunda kaldılar. Şimdi Kürt halkına yönelik çok daha büyük bir kitlesel sürgün gündemdedir. Bu sürgün Dersim yöresinde başladı bile. Sömürgeci rejim bir çahş örgütü kurdu. Bu eylemler bahane edilerek Kürdistan'ın öteki parçalarına yönelik saldırılar yoğunlaştı. Çoktan beridir ki, ABD emperyalistleri ve öteki NATO başlarının kişiktirmalarına da uygun olarak, Kerkük ve Musul'a yönelik bir fetih planı tartışılıyor.

Apocuların eylemleri, yurtsever duyguların görece olarak daha güçlü olduğu sınır yörelerinde yer aldığı halde neden kitlelerden destek görmüyor? Çünkü kitleler bu baylar gibi düş dünyasında yüzmüyorlar. Onlar, tecrübe, sezgi ve kaba gözlemlerle de olsa, güç dengesinin düşmandan yana ağır bastığının, koşulların bir silahlı mücadele için elverişsizliğinin farkındadırlar

Eylemler çarpıtılıp abartılarak Kürt halkına yönelik yoğun bir kin ve düşmanlık propagandası yapılıyor ve şovenizm habire güçlendiriliyor. Demokratik sesleri boğmak, bu türden çıkışları engellemek, sıkıyönetimi uzatmak, genel olarak Türkiye'de baskı rejimini pekiştirmek için uygun bir ortam doğdu.

Bu Eylemler Niçin Zamansızdır, Macera ve Provakasyondur?

Akla şöyle bir soru gelebilir: Düşman şöyle ya da böyle yapar diye ona karşı eylem yapılmayacak mı? Sorun düşmana karşı eylem yapmamak değil, yapılacak eylemi koşullara, kendimizin ve düşmanın gücüne uygun olarak doğru biçimde seçmektir. Bugün öğrenciler de

bir dizi eylem yapıyor. Bunlar yürekli eylemlerdir ve onlar faşist diktatörlüğü gerileten adımlar attılar, mevziler kazandılar. İşçiler grev yapıyor ve olağanüstü zor koşullarda zafere ulaştırıyorlar. Düşman elbet onlara da saldırıyor. Ama başvurabileceği araçlar sınırlı. Bu, konan eylemlerin koşullara uygun biçimde seçilmesinden geliyor.

Biz, Ağustos 1984 olaylarının ardından, Eylül 1984 tarihli Riya Azadi'de, "Eruh ve Şemdinli Olaylarının İki Yönü" başlıklı yazımızda şunu demiştik:

"Ağustos ayında Eruh ve Şemdinli'de girilen eylemler neden sorumsuzca ve neden maceracı niteliktedir?"

Birkez, sözkonusu eylemler, Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda düşman güçlerin görece olarak iyi örgütlü, devrimci ve yurtsever güçlerin ise büyük ölçüde ezilmiş, yara almış ve dağınık olduğu bir zamanda yer almaktadır. Faşizmin dört yıl boyunca estirdiği terör sonucu kitle mücadelesi büyük ölçüde bastırılmış, demokratik örgütler dağıtılmış, devrimci sol örgütlerin yurt içindeki örgütsel ağları ya dağıtılmış, ya da çok zayıflamış ve eylem güçleri büyük ölçüde düşmüştür. Böyle bir aşamada tek başına Cunta'nın yıpranmış olması ve halkın ona karşı büyüyen hoşnutsuzluğu yetmiyor. Kitleleri eyleme geçirebilmek için yurt içinde devrimci örgütsel yapıyı onarmak, kitlelerle bağları canlandırmak ve uygun nesnel koşulları kollamak gerekiyor. Bugünkü koşullarda girişilecek silahlı eylemlerin kimin işine yarayacağını, olayların nasıl gelişeceğini bilmek zor değildir."

Bu eylemlerin düşmanın ağır saldırılarına yol açacağı açıktı. Nitekim düşman, olayları olduğundan çok fazla ve bilerek abarttı, çok daha büyük güçleri, eylemlerle ilgisi olsun olmasın, Kürt halkının üzerine sürdü, azgın bir terör estirdi ve bu hâlâ devam ediyor. Ne kitlelerin kendisi, ne Apocu baylar, ne de genel olarak devrimci yurtsever güçler halkı bu saldırılara karşı savunabilecek durumda değiller. Örneğin, her türlü ölçüyü aşan, halkın canına, malına, namusuna yönelen saldırı ve barbarlık karşısında köylüler, hiç değilse canlarını kurtarmak için köylerini terk ediyorlar. Hem de "gönüllü" terk ediyorlar. İşte Tunceli köylülerinin durumu. Apocu baylar ve benzeri "devrimcilik" oynayanlar bunu önleyebilirler mi? Kitleleri savunabilirler mi? Onları bir genel direnişe yöneltebilirler mi? Açıktır ki, bugünkü koşullarda ne onlar, ne de başkaları, halkı bir silahlı direnişe çe-

kerek bunu başaramazlar. Olayların, zamansız ve maceracı olmaktan da öte, halka karşı bir provakasyon olduğunun bir örneği işte budur.

Irak Kürdistanı'nda da zorba rejim kitleleri sürgüne yöneldi. Ama orada koşullar farklı. Hem halkın direniş gelenekleri güçlü, hem de 1961'lerden beri devam edegelen, yığınlara mal olmuş güçlü bir partizan savaşı var. Irak Kürdistanı'nın önemli bir bölümü Partizan güçlerince kurtarılmış durumda. Bir yandan sivil halkı, çok güç durumda kaldığında oraya sığınırken, diğer yandan Partizan güçleriyle birlikte direniş düşman saldırısını püskürtebiliyor. Diğer bir deyişle, o parçada güç dengesi tümüyle düşmandan yana değil. Eğer insan bu farkı görmez ve, "orada onlar yapıyor da ben burada niye yapmıyorum?" derse, Türkiye Kürdistanı'ndaki durumun da gösterdiği gibi, bir budalanın durumuna düşer, hem halktan destek bulamaz, hem de halkı bir provakasyonla karşı karşıya getirir.

Apocuların eylemleri, yurtsever duyguların görece olarak daha güçlü olduğu sınır yörelerinde yer aldığı halde neden kitlelerden destek görmüyor? Çünkü kitleler bu baylar gibi düş dünyasında yüzmüyorlar. Onlar, tecrübe, sezgi ve kaba gözlemlerle de olsa, güç dengesinin düşmandan yana ağır bastığının, koşulların bir silahlı mücadele için elverişsizliğinin farkındalar.

Apocular, hangi niyet ve dürtülerle bu eylemleri başlatmış olurlarsa olsunlar, onlar nesnel olarak Kürt halkını bir provakasyonla karşı karşıya bıraktılar. Devrimci bir örgüt kendi eliyle düşmana saldırı fırsatı vermez. Devrimcilik adına da girişilse, zamansız ve koşullara uygun olmayan bir eylem, kitlelere ve devrimci güçlere karşı bir provakasyonla dönüşebilir.

Apocuları Bu Eylemlere Sürükleyen Etkenler

Diğer yandan Apocu şefleri bu eylemlere sürükleyen etkenler üzerinde durmak gerekir.

Bunlardan biri, "PKK" denen örgütün 12 Eylül sonrası geçirdiği bunalım ve dağılımadır.

Başından beri terör yoluyla sansasyon yaratarak örgütlenmeye çalışan Apocular, 12 Eylül sonrasında bir ara eylemlerine ara vermek zorunda kalınca ciddi bir bunalıma düştüler. Kadroların bir bölümü izlenen yanlış politikayı, yurtsever güçlere yönelik saldırıları, bireysel terörizmi görüp eleştiriler yöneltmeye başladı ve bir çözüm bulamayınca

da örgütü terk etti. Buna karşı PKK şeflerinin tutumu ise, örgüt içinden gelen eleştirilere ve örgütü terke-

de iş başında, eylem içindedirler. Yurtsever ve devrimci güçlere yönelik bunca düşmanlık politikası, süre-

Bu eylemler, Apocuların tabanındaki birçok insan gibi, iyi niyetli birçok yurtsever insanı da yanılttı.

Onlar, eyemlerin ne getirip ne götüreceğini, bu eylemlere girişen Apocu şeflerin hesaplarını ve bundan da öte, onları Ortadoğu düzeyinde bir piyon olarak kullanan güçlerin etkisini kavriyamadılar, ya da görmediler.

denlere karşı yine terör uygulamak oldu. Apocu şefler, yine kan dökecek, korku salarak dağılmayı önlemeye çalıştılar. Ne var ki bu da sonuç vermedi, tersine, dağılmayı giderek hızlandırdı. Merkez kadroları dahil, PKK'ya umut bağlamış insanlar hızla onu terketmeye başladılar.

14 Ağustos eylemleri işte böyle bir ortamda başlatıldı. Apocu şefler, bununla taraftarlarının gözünü kamaştırmayı, moral vermeyi ve taze güçler devşirmeyi amaçladılar. Bir ölçüde de amaçlarına ulaştılar denebilir. Bu eylemler, Apocuların tabanındaki birçok insan gibi, iyi niyetli birçok yurtsever insanı da yanılttı. Onlar, eylemlerin ne getirip ne götüreceğini, bu eylemlere girişen Apocu şeflerin hesaplarını ve bundan da öte, onları Ortadoğu düzeyinde bir piyon olarak kullanan güçlerin etkisini kavriyamadılar, ya da görmediler.

PKK'yi sözkonusu eylemlere iten, yalnızca kendi iç sorunları, Apocu şeflerin macera ya da sansasyon tutkuları değil. 12 Eylül öncesinde PKK'nın politikasında Türk MIT'i önemli bir rol oynadı. MIT, bu örgütü bizzat kendi eliyle kurmamış olsa bile (PKK'nın başından beri izlediği karşı devrimci politika, merkezi düzeyde rol alan ajan provokatörler ve daha birçok kanıt gözönüne alındığı zaman bu ihtimal yabana atılamaz), onun, bu terörist örgütün saflarına güçlü biçimde sızdığı, onu devrimci ve yurtsever harekete saldırttığı ve Kürt ulusal hareketinde bir kaos yarattığı açık birşeydir. 12 Eylül öncesi, faşist bir darbe için ortam hazırlayanlar, bunun için terörü kızıştıran güçler, bu iş için PKK'ya da gereği gibi kullandılar ve onun eylemlerini faşist darbe için bir gerekçe yaptılar.

12 Eylül sonrasında da MIT'in elinin PKK içinden çekilmiş olması için bir neden yoktur. Tersine, onun, deşifre olan kimi ajan provokatörlerin yerine yenilerini PKK saflarına sızdırdığından kuşku olamaz. Onlar için PKK gibi bir örgüte ajan sızdırmaktan daha kolay bir iş yoktur. Ve hiç kuşku olmasın, PKK içindeki eski ve yeni ajan provokatörler şimdi

gelen saldırı ve cinayetler boşuna değil.

Ancak, 12 Eylül sonrasında PKK'nın ipleri aynı zamanda, Ortadoğu düzeyinde başka güçlerin eline geçti. Bu güçlerin kimler olduğu herkesçe malumdur. PKK bağımsız bir örgüt değil. O'nun ipleri, halkımıza düşman olan birden çok gücün elindedir. Bu güçlerin kendi aralarında sorunları var, Türkiye ile paylaşılacak kozları var. Bu nedenle de, dün MIT'in Kürt hareketine ve devrimci örgütlere, Kürt feodallerinin ise birbirlerine karşı kullandıkları PKK'ya, şimdi de onlar, kendi aralarında kozlarını bölüşmek için bir piyon olarak kullanıyorlar. Olayların tümüyle dışında yaşayan insanlar bir yana, Ortadoğu'da olup bitenleri ve Kürt hareketini yakından izleyen herkes

Aynı dönemde PKK İran'la ilişkiye girdi. PKK'nın propagandasında da hemen buna uygun değişmeler oldu. Daha önce PKK tarafından Irak ve Türkiye'den farklı görülmeyen İran'a, bu kez, Ortadoğu düzeyinde çizilen "devrim cephesi"nin bir sacayağı rolü verildi.

de bunu biliyor. PKK, değişen efendilerine uygun olarak politika da değiştiriyor, bir gün düşman dediğine ertesi gün dost, bir gün devrimci dediğine ertesi gün gerici diyor.

PKK, 12 Eylül sonrası, yurt dışına çıkabilen kadro ve sempatanlarını Lübnan'da, Filistin kamplarında topladı. O zaman "devrim merkezi"nin burada olduğunu söylemekte idi. 1982'deki İsrail saldırısından sonra kadrolarını apar topar Filistin'den çekince, onları Irak KDP'nin denetimindeki Irak Kürdistanı'nın Türkiye sınırı yöresine gönderdi ve bu kez "devrim merkezi Kürdistan'a kaymıştır" tezini ortaya attı. Yalnız o kadar da değil; o zamana kadar "gerici, emperyalizmin uşağı, feodal komprador" diye nitelediği Irak KDP'yi bu kez devrimci olarak nite-

ledi. Serxwebûn'da Mesut Barzani ile yapılmış röportajlar yayınlandı.

Aynı dönemde PKK İran'la ilişkiye girdi. PKK'nın propagandasında da hemen buna uygun değişmeler oldu. Daha önce PKK tarafından Irak ve Türkiye'den farklı görülmeyen İran'a, bu kez, Ortadoğu düzeyinde çizilen "devrim cephesi"nin bir sacayağı rolü verildi.

KDP neden Apocularla böylesi bir ilişkiye girdi? Bunun bir nedeni, o dönemde, KDP'nin Türkiye Kürdistanı'nın diğer örgütleriyle iyi olmayan ilişkileri olabilir. KDP böylece, bir örgütü "yanına almayı" yararlı bulmuş olabilir. Ama kanımızca, asıl neden İran yönetiminin, hatta, "dostluk" ilişkisi içinde bulunduğu başkalarının, bunu kendisinden istemiş olmalarıdır.

Apocuların Irak Kürdistanı'nı kullanılarak sınırda giriştikleri olaylar besbelli Irak KDP'nin işine gelmezdi. Yıllardır Irak yönetimine karşı mücadele eden KDP'nin Türkiye ile herhangi bir sorun çıkarmamaya çalışması, Türkiye ile olan sınırı güvenlik içinde tutma çabası, onun geleneksel politikasıdır. Onlar, sınır yöresinde Apoculara yer verirken, onları denetleyebileceklerini, onların kendilerinden izinsiz böyle birşeye giremeyeceklerini sanmışlardı. Son zamanlarda gerek KDP'nin, gerek Apocuların yayınlarında yazılanlar da bunu gösteriyor. Ancak Apocular KDP'ye rağmen bu eylemlere giriştiler ve Türkiye'nin sınırda yoğun tedbirler almasına, hatta ikide bir sınırın öbür tarafına saldırmaya yol açtılar. Bu ise KDP'ye zarar verdi ve onun Apocularla ilişkilerini koparmasına yol açtı. Bunun üzerine şimdi Apocular, KDP'yi yeniden "feodal ve gerici" ilan etmişlerdir. Çok ilginç, şefin iki dudağı arasında çıkan sözlere göre örgütler bir gün gericiyken, ertesi gün devrimci, sonra tekrar gerici oluveriyorlar. PKK'nın tabanı acaba bu işe ne diyor?! Başka bir örgüt olsa toz duman olurdu. En azından sayın şefin kulağından tutar atarlardı, "yahu sen bizimle dalga mı geçiyorsun, yoksa bizi enayi mi sanıyorsun!" derlerdi. Ama maşallah sıkı bir örgüt, top tesir etmiyor!

PKK bu eylemleri KDP'ye rağmen sınır yöresinde yapıyor ve sürdürüyor. Çünkü eylemler İran'ın işine geliyor. Deveden büyük fil var! PKK için artık KDP'nin değil, İran'ın izni yeterli.

İran, Apocuların bölgeye yerleşmesini sağladı, çünkü onları Irakla yürüttüğü savaşta, Irak'tan yana meyleden Türkiye'ye karşı bir koçbaşı olarak kullanmak istedi.

Herkesçe de bilindiği gibi, İran-Irak savaşının ilk yıllarında her iki tarafa karşı da “tarafsız” olduğunu ısrarla belirten, her ikisiyle de kârlı bir savaş ticareti yürüten Türkiye, gerçekte İran’da Şahı deviren mollalar rejiminden, ABD kadar olmasa bile, rahatsızdı. Şah yanlılarına, SAVAK ajanlarına kucak açtı, onlar için Kürdistan’da sınır yöresinde eğitim kampları oluşturdular. Türkiye sınırları içinde, gerektiğinde İran’a geçip Humeyni rejimine karşı savaşmak üzere binlerce Şah yanlısı askerin hazır bekletildiği dış basına da yansıdı ve Türk devlet adamları bunu inkar etmediler. Yine, Türkiye aynı dönemde Humeyni rejimine karşı olan Suudi Arabistan’la sıkı ilişkilere girdi. Bir ara, Suudi Arabistan’ın savunmasına yardımcı olmak için bir Türk komando birliğinin ve 50 kadar Türk pilotunun da Suudi Arabistan’-

mekte, ama diplomasi kuralları, her şeyi açık açık söylemelerine el vermemektedir. Çünkü henüz ipler kopmamıştır.

Peki Apocular da bunu bilmiyor mu? Onların bilip bilmediğini bilemeyiz! Ama Kürt halkı ve yurtsever güçleri bunu bilmek zorunda. Apocuların iplerinin Kürt halkının düşmanlarının elinde olduğu açık. Bu gün, Kürdistan’ı bölüşmüş düşmanlar arasında önemli sürtüşmeler, hatta ikisi arasında savaş var. Bu nedenle taraflar Kürt kozunu da birbirlerine karşı kullanmaya çalışıyorlar. Karşılıklı olarak Kürtlere ilgi ve “şefkat” gösteriyorlar, sözde destek veriyorlar! Ama bu aldatici, geçici bir durumdur. Hiçbir örgüt, varlığını ve eylemlerinin geleceğini bunun üzerine kuramaz.

Kürt halkı geçmişte, 1975’lerde, Irak Kürdistanı’nda bunu acı biçim-

farkında. İsteseler de bu eylemlere son veremezler. Bu konuda karar vermek yetkisi artık onların değil.

Ulusal kurtuluş ya da devrimcilik adına ortaya çıkmış bir örgüt, eğer bağımsız bir politika izliyemiyorsa, hele hele ipleri halkın düşmanlarının eline geçmişse, o ne bir ulusal kurtuluş örgütüdür, ne de devrimcidir. Böyle bir örgüte ancak olup bitenden habersiz saflar umut bağlayabilir.

Ama Apocu şefler için bu durum önemli mi? Onlar için bir günün beyliği beyliktir! Bu kapı kapanırsa yarın başkaları açılır.. Yeterki başkasının hizmetine verebileceğin bir miktar adamın olsun!

Apocu şeflerin devrimci ve yurtsever örgütlere yönelttikleri gülünç suçlamaların, alçakça çamur atmaların, “hain, milis, uşak” biçimindeki yakıştırmaların bir nedeni de budur. Onlar, köy kavgasında suçlu kendisi iken haklı çıkmak için karakola daha önce koşan kurnaz köylü gibi davranıyorlar; bu türden yalan demagoji ve çamur atmalarla kendi durumlarını gizlemeye çabalyorlar.

Görülüyor ki, sorunu, sömürgeci faşist rejime karşı bir takım eylemler olarak görmek, yalnızca onun bir yüzüne bakmaktır. Sorun bu kadar basit değil. PKK’yi bu eylemlere iten etkenler ve onların halkımızın mücadelesine ne getirip ne götüreceğidir önemli olan.

Ulusal kurtuluş ya da devrimcilik adına ortaya çıkmış bir örgüt, eğer bağımsız bir politika izlemiyorsa hele hele ipleri halkın düşmanlarının eline geçmişse, o ne bir ulusal kurtuluş örgütüdür ne de devrimcidir. Böyle bir örgüte ancak olup bitenlerden habersiz saflar umut bağlayabilir.

Kürdistanlı her örgüt, koşullar ne denli güç olursa olsun örgütsel bağımsızlığını titizlikle korumayı her şeyden önde tutmalıdır. Bu da, aynı zamanda halkımızın çıkarına olan politikayı her zaman önde tutmak ve onu izlemekle olur. Bu politikanın ne olduğuna başkaları değil, biz, özgürce karar vermeliyiz. Ulusal kurtuluş mücadelemizde izlenecek taktiği, başvurulacak araçları ve mücadele biçimlerini, bunun yerini ve zamanını kendimiz belirlemeliyiz. Ve bir parti eğer bağımsız hareket edemiyorsa ona gerek yoktur.

Böylece Apocular İran’ın elinde bir kozdur, pazarlık masasında bir karttır. Türkiye de İran’da bunu bilmekte, ama diplomasi kuralları, her şeyi açık açık söylemelerine el vermemektedir. Çünkü henüz ipler kopmamıştır.

in savaş uçaklarını kullanmak ve eğitim yaptırmak için bu ülkeye gönderildiği basına yansıdı. Bütün bunların İran’ı rahatsız ettiği bilinen bir şeydir. İran-Irak savaşının Irak’ın aleyhine dönmesine ve Irak Kürdistanı’nda partizan savaşının güçlenmesinden sonra ise, Türkiye’nin Irak’tan yana tutumu daha da açıklık kazandı. Türkiye, İran’ın ve Kürt partizanlarının Kerkük petrol tesislerine, Kerkük-İskenderun petrol boru hattına ve İpek Yolu’na karşı saldırılarına karşı çıktı, bunu kendi çıkarlarına yapmış bir saldırı sayacağını ve seyirci kalamıyacağını söyledi.

İran ise, buna karşı, bir yandan Türkiye ile yapılmış ticaret anlaşmasını işletmeyip ekonomik baskı yaparken, diğer yandan ideolojik çıkışlar yaptı; Kemalizmi eleştirdi, İslami hareketi pompalamak istedi. Kullandığı diğer bir araç ise Apocuların silahlı eylemleri oldu. Böylece İran, eğer Irakla kendi arasındaki savaşta Irak’tan yana meylederse, kendisinin de kullanabileceği kozlar olduğunu gösterdi.

İran’ın bir yandan kendisi de İran Kürdistanı’nda Kürt ulusal hareketini bastırmak için savaşırken, diğer yandan Apoculara ülkesinin kapılarını açması, Rizaiye’den Türkiye sınırına kadar onlar için bir dizi kamp oluşturmasının nedeni budur.

Böylece Apocular İran’ın elinde bir kozdur, pazarlık masasında bir karttır. Türkiye’de İran da bunu bil-

de yaşadı. Güçlü bir ulusal hareket, ipleri İran Şahı’na ve CIA’ya kaptırdığı için birkaç günün içinde dağılıp gitti. Geçmişten ciddi dersler almak gerekir.

Kürt hareketi kendi ayakları üstünde örgütlenmeli, en başta kendi gücüne, halkın gücüne dayanmalıdır. Hiçbir halk düşmanın sunduğu koltuk değnekleriyle ulusal kurtuluş savaşını zafere götüremez.

Apocuların durumunu ise Barzani’nin liderliğindeki güçlü ulusal hareketle kıyaslamak bile gülünç olur. Apocular, şu anda Ortadoğu’da tepişen güçlerin arasında küçük bir karttan başka bir şey değil. Irak-Iran savaşı sona erince, hatta buna bile gerek kalmadan —Türkiye’nin İran ve ötekilere verebileceği bir taviz sonucunu varılacak bir uzlaşma ile— bir anda sahneyi terk etmeleri şaşırtıcı olmaz. Türkiye şu anda bu tavizi vermiyorsa ciddi bir endişe duymadığı içindir. O da bu eylemleri bahane ederek planlarını yaşama geçirmeye çalışıyor. Bir bakıma o da, bu eylemlerden yararlanıyor.

İşte, Apocu şefler, Türkiye Kürdistanı’nda giriştikleri provakatif sansasyonel eylemlerle bugünü kurtarmaya çalışırken, “Biz sömürgeci faşist rejime karşı eylem yapıyoruz” diye hava basıp kimi safların gözünü kamaştırmak, tabanı oyalamak ve güç toplamak isterken, iplerini tümtün düşmana kaptırmışlardır. Kuşku olmasın ki, onlarda bunun

Eylemlerin Boyutu ve Kitlelerle İlişkiler

Diğer yandan bu eylemlerin boyutu nedir ve başından buyana nasıl bir seyir izliyor? Eylemlerde gelişme mi gerileme mi var? Apocuların kitlelerle ilişkileri ne durumda? Kitleler eylemleri destekliyor mu?

Başlarda 150-200 kişiyle ve toplu bir-iki çıkışla Eruh ve Şemdinli'de başlatılan eylemlerin düzeyinin giderek düştüğü açık. Eylemleri ilk başlatan gruplardan şimdi pek az kişi kaldı. Onlar ya çatışmalarda vuruldular, ya teslim oldular, ya da örgütü terk ettiler. PKK üç yıl içinde eğitim yeni gruplar soktu içeri. Ama şimdi değişik yerlerde eylem yürüten bu insanların sayısı başlangıçtan çok daha az.

Üç yıl az bir zaman değil ve bu sürede, içerde gelişmek, büyümek şurda kalsın, eylemlere katılan insan sayısı ve eylem alanı giderek daralmıştır.

Kitlelerle ilişkiler de öyle. Başlangıçta, eylemler, faşist rejime karşı kin ve nefretle dolu olan ve olayın öteki yönlerini —Apocuların amaçlarını, olayların ne getirip ne götüreceğini, özetle zaman ve mekan koşullarını— hesaplamayan yurtsever kimseler, özellikle de mültecilik koşullarında yaşayıp düş kurmayı birhayli geliştirmiş kimi eylemsiz çevreler üzerinde olumlu etki bıraktı. Kimileri, sömürgeci faşist rejime karşı bir çıkış gibi değerlendirip "oh olsun!" derken, kimi de, "Türkiye Kürdistanı'nda partizan savaşı başladı, iyi oldu, zaten bu iş böyle başlar" diye düşündüler.

Eğer nesnel koşullar uygun değilse, hiç kimse, hiçbir örgüt, salt irade gücü ile, gözüpeklikle kitleleri bir ayaklanmaya sürükleyemez

Peki neden, Kürdistan'ın İran ve Irak parçalarında, partizan savaşı başladıktan kısa süre sonra binlerce savaşıçı saflarına çökerken, kitlelerle kaynaşırken, kurtarılmış bölgeler yaratırken, Kürt halkının yarıdan fazlasının yaşadığı Kürdistan'ın bu en büyük parçasında başlayan silahlı eylemler bir gelişme gösteremedi ve giderek bir kısır döngüye girdi. Bunun nedeni, bazılarının sandığı gibi Türkiye Kürdistanı'nda yurtseverlik duygularının zayıflığı mı? Hayır. Kürt halkı Cumhuriyet döneminde zulme ve baskılara karşı birçok kez büyük kitle ayaklanmalarına girişti ve yığıtçe savaştı. Yurtsever

duygular, devrimci görüşler son 20-30 yıl içinde çok daha da gelişti, yığınları sardı. Kürt halkı bu dönemde önemli bir örgütlenme ve mücadele deneyi yaşadı. Nitekim, faşist rejimin işbaşına gelişinin nedenlerinden biri de, işçi sınıfının gelişen mücadelesinin yanı sıra, Kürt ulusal hareketindeki bu gelişmeyi, adeta "patlamayı" bastırmaktı.

Nedenleri en başta nesnel koşullarda aramak lazım. Eğer nesnel koşullar uygun değilse, hiç kimse, hiçbir örgüt, salt irade gücüyle gözüpeklikle kitleleri bir ayaklanmaya sürükleyemez.

Irak ve İran Kürdistanı parçalarının da partizan savaşının hangi koşullarda başladığına bakılırsa, bu birçok şeyi açıklar. Irak'ta Kürt halkı, 1915'lerden 1946'ya kadar İngiliz sömürge yönetimine ve onun

ulusal harekette liderlik yapmış, bir ulusal kahramana dönüşmüş ve ayrıca önemli bir aşiret gücüne sahip olan bir liderin ayaklanmada yine başı çekmesi ise diğer bir avantajıdır. Onun lideri olduğu KDP yurtsever güçlerin büyük kesimini kendi saflarında örgütlemişti.

İran Kürdistanı'nda da durum buna benzerdir. 1946 yılında Mehabad Cumhuriyeti'nin yıkılışından sonra bu parçada, Şahlığın ağır baskı rejimi altında, 1978 yılına gelinceye kadar bir silahlı mücadele için koşullar oluşmadı. 1960'larda, Irak'taki Kürt ulusal hareketinden etkilenen KDP içindeki bazı gruplar İran Kürdistanı'nda da partizan savaşı başlatmak istediler; ancak Şahlık bunları kolayca köşeye sıkıştırdı, tecrit ve yok etti. Bu parçada silahlı ayaklanma için uygun koşullar an-

PKK gibi, ortaya çıktığı gündün beri provakasyon yolunda yürüyen, düşmanın işine yarayan işler yapan, tüm devrimci ve yurtsever örgütleri düşmandan sayan, kardeş kanı döken ve bu yaptıklarıyla devrimci ve yurtsever güçlerin, kitlelerin nefretini kazanan bir örgütün kurtuluş mücadelesinde kitlelere öncülük yapabileceğini sanmak saflıktan da öte budalalık olur

uşağı Bağdat'taki krallık rejimine karşı sürekli ayaklanma halinde oldu. Bu ayaklanmalar başarıya ulaşamadılar. Barzani'nin 1946'dan sonra, uzun bir yürüyüşle Sovyetler Birliği'ne geçişinden sonra Irak Kürdistanı'nda uzun yıllar silahlar sustu, 1961 yılına gelinceye kadar. Partizan savaşının koşullarını hazırlayan Barzani'nin dönüşü, ya da KDP'nin irade ve isteği değil, 1958 Irak Devrimi oldu. Devrim kitleler üzerindeki ağır baskı mekanizmasına son verdi. Devrimci, yurtsever partiler elverişli çalışma koşullarına kavuştular. Kitleler soluk aldı. Devrimci ve yurtsever hareket gelişme gösterdi. Irak Anayasası'na Irak'ın Arap ve Kürt uluslarından oluştuğu hükmü kondu. Daha sonra, Kasım rejimi Kürt halkına eşit haklar tanımaya yanaşmayıp Kürt ulusal hareketine karşı baskılara yönelince 1961 yılında Kürdistan'da kitlesel ayaklanmalar patlak verdi ve partizan savaşı başladı. Savaş bu uygun koşullarda kitlelerle kaynaştı, kısa sürede kurtarılmış bölgeler yaratıldı ve bu alan giderek genişledi. Bir başka deyişle, bu parçada partizan savaşı kitlelerin nispeten iyi örgütlü ve kitle hareketinin canlı olduğu, merkezi yönetiminin ise kendi desteklerinden bazılarını yitirip zayıfladığı bir ortamda başladı. Barzani gibi Irak Kürdistanı'nda daha önce

cak Şahlık rejiminin yıkılışından sonra ortaya çıktı. Şahlığın kurduğu politik ve askeri çark dağılırken kitleler İran'ın dörtbir yanında soluk aldılar. Kürdistan'da güçlü bir yurtsever canlanma görüldü, kitle hareketi yükseldi, o zamana kadar illegal çalışmayı sınırlı bir çerçevede yürüten KDP gelişerek kısa sürede onbinleri kucakladı ve halk hızla silahlandı, özerklik istemi gündeme geldi. Humeyni rejimi Kürt halkının istemlerini kabul etmeyip o da Şah gibi askeri yollardan sonuç almaya kalkınca Kürt halkı zorunlu olarak direnişe geçti ve İran Kürdistanı'nda partizan savaşı başladı. Yurtsever güçler, kısa sürede Kürdistan'ın büyük bölümünün denetimini ele geçirdiler ve yığınlarla kaynaştılar.

Görüldüğü gibi, bu parçada da partizan savaşı, merkezi hükümetin çözüldüğü, onun yerine geçenin ise henüz yeterince güç toplayamadığı, denetim kuramadığı, kitle hareketinin canlı ve yüksek olduğu, yurtsever güçlerin görece olarak iyi örgütlü olduğu koşullarda başlamıştır. Ayaklanma için nesnel ve öznel koşullar uygun düşmektedir.

Oysa PKK'nın 1984'te başlattığı eylemlerin nedeni nesnel ve öznel koşulların uygun olmadığı bir ortamda başladığını, birçok kez yazdık ve yazımızın başında da belirttik.

Diğer yandan, bu eylemlerin kitle

desteği bulamamasında, eylemcilerin yalıtılmasında PKK'nın kendi yapısından ve başından beri izlediği yanlış ve olumsuz politikadan kaynaklanan nedenler de var. Eylül 1984 tarihli sayımızda, "Eruh ve Şemdinli Olaylarının İki Yönü" başlıklı yazımızda, sorunun bu yönüne de değinmiş ve şöyle demiştik:

"Olayları doğru değerlendirebilmek için bu örgütün niteliğini de göz önünde bulundurmak gerekir.

"Apocu hareketin geçmişi kirlidir. O, geçmişte izlediği şaşkın politika nedeniyle düşmanın işine yarayan pekçok işler yaptı; pekçok yurtseverin kanına girdi, aşiret çatışmalarına yol açtı ve hem kitlelerden tecrit oldu, hem de devrimci ve yurtsever hareketin kitlelerin gözünden düşmesine yol açtı; düşmana bol propaganda malzemesi sağladı. Kitlelerin böyle bir örgütten kurtuluş bekleme- si, ona güvenmesi ve ciddi destek vermesi mümkün müdür?

"Bunun içindir ki sömürgeci düşman, Apocuların şahsında kolay saldıracak bir hedef bulmuştur."

Kuşkusuz belirleyici olan nesnel koşullardır. Ama, ulusal kurtuluş mücadelesine öncülük iddiasıyla ortaya çıkan örgütün niteliği de önemli. PKK gibi, ortaya çıktığı günden beri provakasyon yolunda yürüyen, düşmanın işine yarıyan işler yapan, tüm devrimci ve yurtsever örgütleri düşmandan sayan, kardeş kanı döken ve bu yaptıklarıyla devrimci ve yurtsever güçlerin, kitlelerin nefretini kazanan bir örgütün kurtuluş mücadelesinde kitlelere öncülük yapabileceğini sanmak, saflıktan da öte budalalık olur. Şu, rahatlıkla söylenebilir ki, silahlı mücadele için koşullar uygun olsaydı bile, bu iş PKK gibi bir örgütün eliyle yapılamazdı.

Nitekim PKK, bu dönemde de başarılı olmak için, kitlelerde sempati toplamak için, dost güçler ve destek kazanmak için değil de, sanki bile bile, bunun tam tersini yapıyor. O, sözkonusu eylemlerden önce olduğu gibi sonra da, diğer devrimci ve yurtsever güçlere karşı düşmanca bir propagandayı, çamur atmaları, bundan da öte, bizzat saldırı ve cinayetleri sürdürdü. Son dönemde ise Newroz toplantılarına, KOMKAR'a, Partimize ve diğer yurtsever ve demokratik örgüt ve kişilere karşı saldırganlığı doruğuna vardırdı. Bu, sözde bir kurtuluş mücadelesi yürüten bir örgütün yapacağı şey midir?

Üstelik PKK, sözkonusu silahlı eylemler nedeniyle kendisinde bu "haklı" görüyor. Ve PKK ne zaman Kürdistan'da bahse değer bir eylem yapsa, birkaç asker öldürse, bu yüzden gazetelere manşet olsa, bunu

hemen, kendisinden ayrılanlara, eleştiri yöneltenlere, devrimci ve yurtsever örgütlere yönelik saldırılar izliyor. Acaba PKK, bu silahlı eylemlerden topladığı kimi "puanları" için bu yolda harcıyor?

Sorun bizce açık: Nasıl sömürgeci rejim PKK'nın eylemlerini bahane ederek halkımıza karşı yoğun bir saldırıya geçtiyse, PKK'nın kendisi de bu eylemlerin yarattığı havadan yararlanarak örgüt içi muhaliflere ve diğer devrimci, yurtsever güçlere karşı, başından beri benimsediği terör, cinayet, yok etme politikasını yürürlüğe sokuyor.

Apocu şefler, Ağustos 1984 eylemlerinin hemen ardından, izlenen politikaya eleştiriler yönelttiği için tutukladıkları MK üyesi Resul'u, yine eski MK üyesi Semir'i, F. Almanya'da Zülfü'yü ve bu yanlış, provakatif politikayı eleştiren yirmiyi aşkın başka üyeyi yok ettiler. Yalnız diğer örgütlerden gelen eleştirileri susturmak için değil, aynı zamanda onların çalışmalarını önlemek, onları "dağıtmak" için diğer devrimci ve yurtsever örgütlere yönelik bir dizi saldırılara giriştiler, hem Kürdistan'da hem de Batı Avrupa'da bir provakasyon ortamı yarattılar. Bu da

örgütsel çalışma yürütenler olursa gördüğünüz yerde cezalandırabilirsiniz.

Gerek Kürdistan'da, gerek Batı Avrupa'da Apocuların çalışması yıllardır, tam da böyle yürütülmek isteniyor. Kürdistan'da Irak Komünist Partisi'nin savaşçılarına komplo kurup birkaçını öldürdüler. Yine KUK Sosyalist Eğilim'in birkaç taraftarını pusuya düşürüp vurdular. Öldürülenler arasında bir de KDP peşmergesi vardı.

Batı Avrupa ülkelerinde işçilerden para toplamak, onları PKK'nın çalışmalarına katmak için tehdit, saldırı yöntemlerine yoğun bir şekilde başvuruluyor.

Bunlar devrimci yöntemler değildir. Böyle yöntemlerle geçici olarak bazı yararlar sağlansa bile, asıl olarak kitleler itilir, onların güveni yitilir.

PKK'nın "Köy Koruyucuları"na, onların eşleri ve çocuklarını kapsayacak biçimde yönelen saldırıları da bu mantığın ürünüdür.

Sömürgeci rejim yıllardır Kürt köylerine karşı azgın bir terör estiriyor. Jandarma ve komando ekipleri sık sık köyleri basıyor ve köylüleri, erkek-kadın, çocuk-yaşlı, ayrımı yap-

Tüm bu gürültü patırtıya, abartılmış haberlere, gazete manşetlerine bakan birçok kişi PKK'nun gerçekten Kürdistan'da çetin bir gerilla mücadelesi yaptığını, Türk devletini paniğe uğrattığını ve nerdeyse Kürt halkını kurtarmakta olduğunu sanacaktır

PKK şeflerinin, sözkonusu eylemlerle gerçekte neyi amaçladıklarını açık biçimde gösteriyor.

PKK'nın kitlelere karşı politikası da başından beri, onlara güvenmeyen, onların gönlünü kazanmaya önem vermeyen, terörist bir politika- dır. PKK şimdi de, sözde "Halk savaşı" verdiği bir dönemde, aynı politikayı izliyor. Kürdistan'daki eylemcilere gönderilen bir talimatta şöyle deniyor:

* *Gelişmemiz silahlı mücadele temelinde olacağı için adam öldürün. Adam öldürün ve gelişin.*

* *Halk gönüllü erzak ve para vermiyorsa zorla erzak ve para alın.*

* *Gençleri zorla evlerinden alarak peşmergeliğe getirin.*

* *Ailelerin bizden yana tavır koymalarını sağlayın. Cunta aileler üzerinde oynuyor, biz de aileler üzerinde oynamalıyız. Ara yol bırakılmamalı.*

* *Örgütlerimiz her yörede ileri gelenlere dayandırılmalı.*

* *Bizim dışımızdaki tüm siyasal hareketlere çalışma hakkı tanımayın. Bizim dışımızda propaganda ve*

maksızın toplu dayaktan, işkence- den geçiriyorlar. PKK'ca girişilen sözkonusu silahlı eylemlerden sonra ise bu terör daha da azgınlaştı. Polis ve komandolar, oluşturulan yeni "Terörle Mücadele Timleri" çoğu kez de eylemci kılığına girerek kapıları çalıyor, bildiri dağıtıyor, yiyecek ve barınak istiyorlar. Bu yüzden köylü iki ateş arasında kalmıştır. O, kimin eylemci, kimin ise kılık değiştirmiş polis ve komando olduğunu bilemiyor. Yurtsever duygularla yardım etse, eğer gelen polis ve komando ise hemen o anda veya ertesi gün başına ciddi belalar açılıyor. Bundan ürküp yardım etmediğinde ise, yine baskılara uğruyor ve çoğu kez de "hain, çahş, işbirlikçi" olmakla suçlanıyor.

Bunun yanı sıra, sömürgeci faşist rejim, kimi yerde işbirlikçi ağa ve aşiret reislerini kullanarak, kimi yerde baskı ve terör yoluyla, Kürdistan'ın birçok yerinde "köy koruyucuları" adı altında kendisine bağlı milis birlikleri oluşturdu. O böylece, Kürt köylüleri arasındaki aşiretsel ve ailesel çekişmelerden, kan davalarının

dan yararlanmak, bunları derinleş-tirmek ve Kürt halkını birbirine vur-durmak, aynı zamanda bu yoldan, Kürt köylülerini yurtsever ve devrimci güçlerle karşı karşıya getirmek istiyor. Düşmanın bu hainane planlarını bozma için son derece hesaplı ve düşmanın işine yararıya-cak bir tutum izlemek gerekiyor. Bir örgütün amacı, eğer gerçekten ulusal kurtuluş mücadelesi vermek ise o, kitleleri kazanmak istiyorsa, bu konuda önce izleyeceği taktik, saldırıları düşmanın askeri güçlerine, karakollarına yöneltmek, mümkün olduğunca köylüleri karşıya alma-mak, onları —“köy koruyucusu” bile olsalar— nötralize etmeye hatta el altından onların desteğini almaya çalışmak olmalıdır. Asil düşmanı bir yana bırakıp saldırıyı onlara yönelt-mek ise, tam da düşmanın istediği tuzağa düşmek olur. Bu, aşiret yapısının, kan bağının güçlü olduğu ül-kemizde, yalnız “korucu” ailesini değil, tüm bir aşireti, bazen bir yö-reyi yurtsever güçlerle karşı karşıya getirir ve daha sıkı biçimde sömür-geci rejimin kanatları altına iter.

Kaldı ki, bu türden korucuları ce-zalandırmak gerekli olsa bile, onla-rın eşleri ve çocuklarına yönelik, en azından onların zarar görmesine, öl-mesine ve yararlanmasına yol açan ev baskını ve bombalama olayları son derece yanlıştır. Bu kitlelerde derin tepkiler yaratır ve düşmanın eline de geniş propaganda olanak-ları verir. Nitekim, Apocuların bu tür-den son eylemlerinden sonra, sömürgeci faşist rejim, öldürülen ka-dın ve çocuklarla ilgili, üç dilden resimli broşürler hazırlamış ve bunu dünyanın dört yanına dağıtmıştır.

Afrika Ulusal Kongresi (ANC), Gü-ney Afrika'daki ırkçı beyaz rejime karşı silahlı mücadele kararı alıp yü-rütmeye başladığı ilk günden beri, eylemlerinden, askeri hedefler di-şında kimsenin, sivillerin, kadın ve

Bu reklam kampanyası her iki tarafın da işine geliyor

çocukların zarar görmemesine dik-kat etmektedir, bu konuda bir pren-sip kararı vardır.

Kürt halkı yıllardır Irak ve İran Kür-distanı parçalarında güçlü bir parti-zan savaşı yürütüyor. Bu iki par-çada özellikle de Irak'ta düş-manla işbirliği eden pekçok çahş var. Ama yurtsever örgütler, bu çahşların eşleri ve çocuklarını da he-def alan bu türlü baskınlar şurda kalsın, onların tümünü de hemen ortadan kaldırma yolunu seçmiyorlar. Öncelikle onları vaz geçirmeye,

eylemsiz kılmaya, kendi yanlarına kazanmaya çalışıyorlar. Nitekim, düşman saflarını bırakıp peşmerge güçlerine katılan çokları oluyor. Kı-sa süre önce Irak'ta binlerce işbir-likçi Kürt, düşman saflarını terk edip, silahlarıyla birlikte partizan güçleri-ne katıldılar.

Doğrusu biz ve başka devrimci, yurtsever insanlar, köy evlerinin ba-sılıp bombalanması, taranması sonu-cu birçok sivilin, kadın ve çocuğun hunharca ölümüne yol açan bu olay-ları ilk duyduğumuz zaman, Apocu-ların bunca kötü siciline rağmen, bu eylemlerin onlar tarafından gerçek-leştirildiğine ihtimal vermedik. Bu olayları sömürgeci-faşist rejimin ko-mandosunu, polisi yapıyor ve Apocu-lara mal ederek onların şahsında tüm Kürt ulusal hareketini karala-mak istiyorlar diye düşündük. Bunu yazdık da. Hatta Ecevit gibileri bile, bu olayların Apocular tarafından ya-pıldığı konusunda kuşkuya düştüler, olayların ardında başka parmaklar aradılar. Ecevit, “Ayrılıkçıların azıcık

onun tarihini, dilini inkar eden sö-mürgeci Türk devleti Kürt adını ağ-zına almaktan bile kaçınır.

“Ama ilginçtir, bu kez öyle olma-dı. Birkaç gün önce Türk hükümeti, Eruh ve Şemdinli yöresinde yer alan olaylara ilişkin olarak bu sansürü bizzat kaldırdı ve olayları radyoların-dan iç ve dış kamuoyuna duyurdu. Öyle ki bu tutum değişikliği —elbet bu bir istisna olacaktır— olayı bal-landırarak anlatan BBC'nin bile dik-katini çekmiş; o, “Türk hükümeti da-ha önce böyle şeyler yapmazdı,” demek gereğini duymuştu..

“Türk hükümetinin Eruh ve Şem-dinli olaylarını iç ve dış kamuoyuna duyurmakla elbet bir amacı vardır. O, Kürt halkına karşı geniş bir sal-dırıya geçmeden önce kamuoyu oluşturmak istiyor..”

O günden bu yana da Türk burju-va basınında PKK'nın en küçük ey-lemi manşetlerde yer alıyor. İçerde ve dışarda yer alan her olay, PKK ta-rafından yapılsın, yapılmıyın, ona mal ediliyor. Hatta bu basın PKK

***Oysa, sömürgeci faşist rejim, bu eylemler
gerçekten büyük boyutlarda olsaydı, kendisi için ciddi
bir tehlike görseydi, kuşku olmasın ki, onlara tam bir sansür
koyarak, bu konuda iç basına haber iletmeyeceği gibi
dış basına yansımaması için de elinden geleni yapardı***

akılları varsa, kendilerine hiçbir ya-rar getirmeyecek, tersine kitleleri ite-cek bu tür eylemleri yapmazlar” dedi. Ne var ki Apocu şefler, “hayır, bu olayları biz yaptık!” diye bas bas bağıriyor ve bununla böbürleniyor-lar.. Neden acaba? Apocu şeflerin, “azıcık” bile akılları mı yok? Yoksa bu işi bile bile mi yapıyorlar? Belki bunlardan biri, belki her ikisi birden..

Sömürgeci- Faşist Rejim Olayları Niçin Abartıyor?

Eruh-Şemdinli olaylarının başlan-gıcından bu yana göze çarpan şey, sömürgeci-faşist Türk rejiminin bu olayları gizlemek için herhangi bir çaba göstermemesi, tam tersine on-ları büyük ölçüde abartmasıdır. Olayların daha başında bu dikkati-mizi çekmiş ve Riya Azadi'nin Ağus-tos 1984 sayısında, “Sömürgeci-Faşist Rejimin Kürt Halkına Yeni Bir Saldırısı” başlıklı yazımızda şöyle demiştik:

“Sömürgeci Türk rejiminin Kür-distan'da yer alan olaylara ilişkin politikası eskiden beri iyi bilinir. O, Kürt halkından gelen tepkileri, dire-nişleri, hatta ayaklanmaları bile ge-rek Türk halkından, gerekse dış kamuoyundan gizler. Kürt halkını,

üzerine masallar, efsaneler uy-duruyor.

Örneğin son Irak saldırısından sonra, demokratik ve yurtsever gü-çlerin yurt dışında yaptıkları geniş protesto eylemleri, neredeyse tüm-üyle PKK'ya mal edildi. Tercü-man, Milliyet, Hürriyet gibi gazeteler Öncü İşçi Partisi'nin (PPKK), KOM-KAR'ı, hatta yurt dışındaki Kürdis-tanlı işçi ve aydınların oluşturduğu yüzü aşkın dernek ve kuruluşu PKK'ya bağlı gibi gösterdiler. Onlar bu kadarını bilmez mi? Burjuva ba-sını, Kürt ulusal hareketine yönelik olarak ancak MIT'ten gelen yönlendirilmeye göre yayın yapıyor. Bu ko-nuda, 12 Eylül'ün başından beri sıkı bir sansür var. Sıkıyönetimin ve ola-ğanüstü halin devam ettiği illerde, yetkili mercilerden, sıkıyönetim ko-mutanlıklarından gelen haberlerin dışında haber vermiyorlar. Sıkıyöne-timin olmadığı yerlerde de, burjuva basınının gönüllü olarak yürüttüğü bir oto sansür var. Burjuva basını-daki bu haberlerin ona MIT tarafın-dan manipüle edildiği açık. MIT, ondan da öte CIA, Türk burjuva ba-sınında köşebaşlarını kontrol ediyor-lar. Her konuda olduğu gibi, bundan da, faşist rejimin, ABD emperyalizmi-nin, NATO'nun çıkarlarına uygun olarak kampanyalar yaratılıyor, ya-

lan düzmece haberler üretiliyor.

Örneğin, Türkiye'nin Irak Kürdistanı'na yönelik bir saldırıya hazırlandığı, Kerkük-Musul için, ABD ve NATO'dan beslenen işgal ve ilhak heveslerinin yükseldiği, saldırgan ve militarist çevrelerin bu yöndeki çabalarının güçlendiği bir dönemde burjuva basını şöyle başlıklar atıyor: *"Barzani, Talabani, Kasimlo ve Apo ortak eylem için anlaştilar"*..

Oysa Kürt ulusal hareketiyle azıcık ilgilenen herkes bilir ki, bu örgütler, şu koşullarda isteseler de biraraya gelemezler. Irak KDP ile YNK Irak'a, İran KDP ise İran'a karşı savaşıyor. Apocuların bunlardan yalnızca Irak KDP ile iyi ilişkileri vardı; ama bu ilişkiler de sözkonusu balon haberlerin çıktığı dönemde kopmuştu.

Ya da şöyle bir manşet: *"PKK Irak'ı çökertmek için eyleme geçecek!"* Düşünün, İran yüzbinlerce kişilik ordusuyla yıllardır Irakla savaşıyor. Irak Kürdistanı yurtsever güçlerinin yıllardır Irak'a karşı savaşan onbinlerce peşmergesi, kurtarılmış geniş bölgeleri ve güçlü bir kitle desteği var. Buna, Saddam rejimine karşı öteki muhalefet güçlerini (İran'ın etkilediği Şii kesimi, Baas içindeki muhalefeti, komünistleri vs.) ekleyin. Bütün bunlar Irak rejimini hâla çökertemedi de bunu PKK yapacak öyle mi? Türkiye, Irak, İran sınır bölgesinde eylem gösteren 100, hadi bilemediniz 200 adamı ile mi? Ve eğer o bunu yapıyorsa neden Türkiye'deki sömürgeci faşist rejimin işini kısa zamanda bitirmiyor?.

Ama Türk basınının yazdıklarına bakarsanız, o, pek ala bunu da yapabilecek güçtedir! Nitekim daha birkaç ay öncesi Türk gazeteleri PKK'nın İzmir'deki NATO üslerini, Boğaz Köprüsü'ne, barajlara, hatta Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne karşı eylemlere hazırlandığını yazdılar!

Bütün bu yazılıp çizilenlere bakan sıradan bir *"Türk vatandaşı"* nin kafasının allak bullak olmaması, *"vatanın ve milletin"* gerçekten *"büyük tehlikelerle"* karşı karşıya olduğuna inanmaması için bir sebep yoktur. Türk devleti ve basının kendisi PKK'yı bir umacı, bir dev gibi sunuyor.

Yalnız sıradan Türk vatandaşı mı? Tüm bu gürültü ve patırtıya, abartılmış haberlere, gazete manşetlerine bakan birçok kişi, PKK'nın gerçekten Kürdistan'da çetin bir gerilla mücadelesi yaptığını, Türk devletini paniğe uğrattığını ve nerdeyse Kürt halkını kurtarmakta olduğunu sanacaktır. PKK'nın üye ve sempatizanları da dahil olmak üzere..

Ancak bunun böyle olmadığını, Türk devleti ve basının bu reklam

kampanyasının iç yüzünü bilenler de var elbet. Bunlar en başta, sömürgeci faşist Türk rejimini yönetenler, yani bu kampanyayı yürütenlerin kendisi ve olayın kahramanları olan Apocu şeflerdir. Bu reklam kampanyası her iki tarafın da işine geliyor.

Baştan da söylediğimiz gibi, sömürgeci faşist rejim, olayları abartarak, ortada büyük ve ciddi bir tehlike varmış gibi göstererek, iç ve dış kamuoyunu yanıltmaya ve kendi saldırganlığına, Kürt halkına karşı estirdiği teröre uygun bir ortam hazırlamaya çalışıyor. Böylece, yeni yeni canlanan demokratik mücadeleyi yeniden baskı altına almayı, Kürt halkından yana olanlar da dahil, kimi demokratik sesleri susturmayı, şovenizmi ve militarizmi güçlendirmeyi planlıyor ve bunu hayata geçiriyor da. Saldırgan ve militarist çevreler aynı zamanda, Kerkük-Musul yöresine yönelik bir işgal seferinin psikolojik koşullarını hazırlıyorlar.

Bu aldatıcı ve bulanık hava ABD emperyalistlerinin, NATO başlarının da işine yarıyor. Onlar da Türkiye Kürdistanı'nda yeni üsler oluşturmak, buraya yeni silahlar ve ABD *"Çevik Güçleri"* ni yerleştirmek için eylemlerin abartılmasını uygun ve işe yarar buluyorlar.

Apocu şeflerin eylemleri sürdürmek için açık bir zorlama içinde oldukları görülüyor. Çünkü onların politik, hatta belki de fiziki yaşamları, bu eylemlerin sürmesine bağlı

Bu bedava reklam kampanyası Apocu şeflerin işine de geliyor. Onlar, Türk basınından aldıklarını bire bin katarak kendi tabanlarına ve yurtsever kesimlere aktarıyor ve zorlu bir savaş verdikleri imajını yaratmak istiyorlar. Ceylanpınar'da yakılan traktörlerin sayısı 35 ise, onlar 100'e çıkarıyorlar. Türk basını Ağrı Dağı'nda aranan bir-iki adi mahkûmun peşine düşüp, bunları Apocu diye gösterip, Türk ordusunun Ağrı Dağı'na yönelik bir fetih hareketini günlerce reklam ederken, *"Mehmetçiğin Yumruğu Enselerinde!"*, *"Ordumuz Ağrı Dağı'nı Birkez Daha Fethetti!"* gibi başlıklar atarken, Apocu şefler de yayın organlarında Doğubeyazıt'taki Tugay üzerine sürdürükleri hayali bir *"süvari bölüğü"* nün reklamını yapmaktan geri durmadılar. 1987'nin Şubat ayında ise, dam boyu karlarla kaplı olan Bitlis'te meğer 1500 kişilik bir gösteri yaparak şehri kendi denetimlerine almışlar! Ne var ki bu küçük kent halkının ne böylesi *"1500 kişilik"*, ne de 15 kişilik herhangi bir eylemden haberi yok...

Görüldüğü gibi, iki taraf da, işine geldiği için, bir yalan dolan furyasıyla işi tam bir mizaha dönüştürüyor.

Oysa, sömürgeci-faşist rejim, bu eylemler gerçekten büyük boyutlarda olsaydı, kendisi için ciddi bir tehlike görseydi, kuşku olmasın ki onlara tam bir sansür koyarak, bu konuda iç basına haber iletmeyeceği gibi, dış basına yansımaması için de elinden geleni yapardı. Nitekim, geçmişte, ciddi Kürt ayaklanmalarıyla karşı karşıya olduğu zaman böyle yapmıştır. Dersim ayaklanmasında Kürt halkı iki yıla yakın çetin bir direniş gösterdi, ordu harekete geçirildi, onbinlerce asker öldü ve halktan onbinlercesi katledildi, sürgüne tabi tutuldu. Ama bu olaylar o günkü Türk basınında yer almazlar. Gazeteler yalnızca bir-iki kez, o da küçük bir haber halinde, Murat Irmağı boyunda Türk birliklerinin, *"mavi ve kırmızı kuvvetlerin"* yaptığı bir manevradan söz ederler..

Şimdi böyle yapmakla Türk yönetimi, tüm o tecrübesini yitirdi mi, aptallaştı mı dersiniz? Hayır, o bugün çok daha usta ve tecrübelidir, ne yaptığını iyi biliyor.

Bugün hem birbirleriyle, hem de Kürt halkıyla karşılıklı bir savaş içinde olan Irak ve İran devletleri de, savaş haberlerini işlerine yarar biçimde veriyorlar. Karşı tarafın büyük

saldırılarını ve kendilerinin büyük kayıplarını ya gizliyor, ya da önemsiz ve küçük göstererek veriyorlar. Kürdistan'ın Irak ve İran parçalarında yıllardır güçlü, kitlelerle kaynaşmış bir partizan savaşı yer aldığı halde, onlar bu savaşa ilişkin haberleri tümden gizliyorlar.

Apocuların Türkiye Kürdistanı'nda giriştikleri eylemlerin politik yönü, eylemleri yaratanların amaçları ve bu eylemlerin kitlelerle ilişkileri üzerinde önceki bölümlerde durduk. Eylemlerin askeri olarak boyutu nedir?

Daha önce de söylediğimiz gibi, başlarda toplam 150-200 kadar kişinin rol aldığı eylemlerde, eylemci sayısı giderek azaldı. Üç yıla yakın sürede, tümü Apocular tarafından gerçekleştirilmiş olsa bile, sömürgeci rejimin verdiği kayıplar asker, subay ve polis olarak toplam 170 dolayındadır. Bunun askeri bakımdan kıymetli harbiyesi nedir? Irak ve İran Kürdistanı'nda düşman, bazen birtek günde bu kadar kayıp veriyor. Bir-iki günlük bir savaşta düşmanın 500, 1000 hatta daha çok sayıda ka-

ayıp verdiği olmuştur.

Apocuların kendi kayıpları ise, kol-
luk güçlerinininkinden daha fazla,
200'ü aşkın. Bu kayıplar düşman
için hiçbir şeyken, PKK için, bu işe
verdiği ve verebileceği insan sayısı
gözönüne alınırsa çok yüksektir.
Partizan savaşının bir özelliğinin, az
sayıda güçlerle düşmana büyük sa-
yıda kayıp verdirmek olduğu düşün-
ülürse —ki Kürdistan'ın öteki par-
çalarındaki gerilla savaşında böyle-
dir, peşmergelerin kayıpları onda bir-
rin altındadır— Apocuların eylemlerinde
bunun tersine olduğu görülür.

Bazen 2-3 ay gibi bir süre, düşman-
nın askeri hedeflerine karşı tek bir
eylemin yapılamadığı bile oluyor.
Daha önce eylemlerde görev alan
birçok kişi, halkın eylemleri destek-
lemediğini, giderek yalıtıldıklarını,
çok kayıp verdiklerini dile getirdiler.
Ama Apocu şefler bunlara kulak as-
mıyor. Böyleleri inançsızlıkla, gev-
şeklikle suçlanıyor. Onlar da ya bir
yolunu bulup örgütü terk ediyor, ya
ihanelle suçlanıp ortadan kaldırılı-
yor, ya da özeleştiride bulunup, bir
süre için de olsa paçayı kurtarıyor-
lar. Apocu şeflerin eylemleri sürdür-
mek için açık bir zorlama içinde
oldukları görülüyor. Çünkü onların
politik, hatta belki de fiziki yaşamları,
bu eylemlerin sürmesine bağlı.
Serxwebûn'un son sayılarında "Bü-
yük Şef" tabanı bu yönde iknaya ça-
lışıyor, her zamanki gibi ajitasyon
çekiyor. Sanki bu ajitasyonun sonu-
cu, bir avuç insan, daha da büyük
bir "irade gücü" ile ortaya atılıp ha-
rikalar yaratacak ve tüm olumsuz
koşulları değiştirecekler..

Kuşkusuz sorun yalnızca eylem-
lerin çapı değil. Eylemler küçük, sı-
nırlı olabilir de, belli koşullarda
kurtuluş mücadelesinde önemli, ileri
bir rol oynayabilir. Eğer kitleler ona
sahip çıkıyorsa. Eğer o eylemler yı-
ğınların safında birleştirci, moral
yükseltici bir rol oynuyorsa. Eğer
ulusal kurtuluş güçlerine belli mev-
ziler kazandırıyor ve düşmanı geri-
letiyorsa.

Oysa, PKK'nın sözkonusu eylem-
lerinin tam tersi bir rol oynadıkları or-
tada. Elverişsiz koşullarda tam bir
macera olarak başlayan bu eylem-
ler düşmanın işine yaradı. O, bu
eylemleri bahane ederek güçlerini
daha da örgütledi, Kürdistan'ın her
köşe bucağına adım attı, deney ka-
zandı. O bu eylemleri bahane ede-
rek halka karşı saldırılarını artırdı.
Kitleler daha da sindiler. Sınır yöre-
leri boşalıyor. Kitleler sürgüne bile
razı olacak hale geldi. Sömürgeci re-
jim milis örgütü kurdu. Kitleler,
"devrimcilik" adı altında bu prova-
katörce eylemlerle başlarına tüm bu

işleri açanlara öfke ve nefret duyu-
yor. Bu öfke, bir ölçüde, ayırım ya-
pılmadan, provakasyonda hiç bir
suçu olmayan gerçek devrimci, yurt-
sever güçleri de etkileyecek ve yığın-
lar içinde çalışma bundan böyle
daha da güçleşecektir. Eğer özetle
söylesek, PKK, bu eylemleriyle bir
çuval inciri berbat etmiştir ve etme-
ye devam etmektedir.

**PKK için yürütölen bedava reklam kampanyasının
bir amacı da bu değil mi? Kürt ulusal hareketini
tümünden önlüyemeyeceğine göre, hiç değilse böyle bir kanala
yönelt, yanlışa it, sağlam bir kanalda yönlenmesini engelle!**

**İçine siz ve provakasyona yönelt!
Gerektiğinde paravan bir örgüt kur!**

İşte sömürgeci rejimin o denli rek-
lamını yaptığı, Apocu şeflerin ise bu-
na bakıp kendilerinden geçtikleri,
kendilerini dev aynasında seyrederek
gibi oldukları eylemler bu türdendir.
PKK'nın yaptıklarının bir ulusal kur-
tuluş mücadelesiyle ilgisi olmadığı,
tam tersine Kürt halkına karşı tam
bir provakasyon olduğu açık.

Peki, her iki tarafın da işine gelen
bu kaçma ve kovalamaca ne zama-
na kadar devam edecek?

Irak-İran savaşının sona ermesi,
pekçok şeyle birlikte Apocuların du-
rumunu da etkileyecek. Ama onlar,
şunun veya bunun elinde bir koz
olarak kullanılmaya açık oldukça,
ondan sonra da kendilerine bir ha-
yat alanı bulabilirler. Diğer yandan
Türkiye, Irak-İran savaşı bitmeden
önce, ötekilerle belli uzlaşmalar sağ-
layarak da, Apocuları besleyen kimi
önemli kaynakları kurutabilir. Onlar
bakımından sorun, pazarlığın duru-
muna bağlı. Tabi aynı zamanda sö-
mürgeci faşist Türk rejiminin Apo-
cuların kaderi hakkında vereceği ka-
rara.. Unutmamalı ki PKK, aynı za-
manda onun elinde, Kürt ulusal ha-
reketine karşı bir kozdur. O, geçmiş-
te, yer yer kendi adamları eliyle ör-
gütlediği, Kürt ulusal hareketine
karşı kullandığı ve bugün de kullan-
makta devam ettiği böyle bir örgüt-
ten tümüyle el edebilir mi?

PKK için yürütölen bedava reklam
kampanyasının bir amacı da bu de-
đil mi? Kürt ulusal hareketini tüm-
den önlüyemeyeceğine göre, hiç de-
đilse böyle bir kanala yönelt, yanlı-
şa it, sağlam bir kanalda yönlenme-
sini engelle! İçine siz ve provakas-
yona yönelt! Gerektiğinde paravan
bir örgüt kur! Bu, sömürgeci rejimin
halkımızın ulusal kurtuluş mücade-
lesine karşı izlediği sistemli bir poli-
tikadır. Bu konuda hem kendi de-
neyleri az değil, hem de başkaları-
nın deneylerinden yararlanıyor.

O tüm öteki devrimci, yurtsever

örgütlerin çalışmalarına, eylemleri
ne tam bir sansür koyarken, onların
adını ağzına almazken, PKK'yı böy-
lesine manşete çıkararak, Kürt yurt-
sever güçlerini bu olumsuz kanala
itmek istiyor. Bunun etkileri oluyor
da. Bu taktik 12 Eylül öncesinde de
uygulandı. Bunun etkisiyle, birçok
yurtsever insan, genç, PKK'nın ra-
dikal, savaşıcı bir örgüt olduğunu sa-

narak ona yöneldi. Bu öylesine
güçlü bir reklam ki, ortada örgüt di-
ye bir şey olmasa, kısa sürede orta-
ya çıkar.

3 Mayıs'ta şehit edilen Ramazan
Yoldaş'ımızın, ölümünden kısa bir
süre önce yazdığı gibi, sömürgeci
Türk burjuvazisi "sahte, kukla bir
aslan yaratmış, işine geldiğince kul-
lanılıyor."

Bu nedenle de "PKK'dan kurtul-
mak", görünüşte öyle olsa bile, ger-
çekte sömürgeci Türk rejiminin
sorunu değil, Kürdistan ve Türkiye
devrimci ve yurtsever güçlerinin so-
runudur.

Kimileri, bu örgütü, terörist yanları
olan, yanlışlar yapan yurtsever bir
örgüt gibi gördü ve hâlâ da, az da
olsa, öyle değerlendirenler var. Ama
Partimiz daha baştan, düşmanın
plan ve oyunlarını açıkça gördü ve
PKK'ya doğru bir teşhis koydu: O bir
provakasyon örgütüdür, ipleri halkı-
mıza düşman güçlerin elindedir.

Bu nedenle de onu, başından beri
izlediği bu provakasyon politikasın-
dan, yurtsever güçlere düşmanlık-
tan kurtarmak mümkün değil. Eğer
bunu olanaklı sayanlar varsa, ken-
dilerini aldatıyorlar. Ve bu, onları,
provakasyon karşısında bir seyirci
durumuna düşürüyor, hatta prova-
kasyona kan vermeye kadar varıyor.

Devrimci ve yurtsever hareketi bu
provakatör örgütün zararlarından
korumak, bu zararları aza indirmek,
onu yurtsever kitleler, yığınlar önün-
de iyi biçimde teşhire bağlıdır. Çün-
kü, ona kanan yurtsever ve ilerici
insanları ancak böyle aydınlatabili-
riz. Bugün de PKK saflarında iyi bir
iş yaptığını, Kürdistan'a hizmet etti-
đini sanan, ama yaptıklarıyla halkı-
mızın davasına ciddi zararlar veren
ve farkında olmadan düşmanın oyu-
nuna gelen birçok kişiyi ancak böy-
lece onların pençesinden kurtara-
biliriz.

Irak Kürdistanı'nda Savaş Genel Bir Halk Ayaklanmasına Dönüşüyor

Geçtiğimiz Nisan ve Mayıs ayları içinde Irak Kürdistanı'nda partizan güçlerinin eylemlerinde önemli bir tırmanma oldu. Peşmerge güçleri Irak Kürdistanı'nın dörtbir yanında düşmana önemli darbeler indirdiler. Kurtarılmış alanlar genişledi.

Kanlı Saddam yönetimi, Kürt halkı ve onun savaşçı güçleri karşısındaki bozgunu, kitlesel sürgünlere yönelerek, savaş yasalarını çiğneyip peşmergelere ve bizzat sivil halka karşı kimyasal silahlar ve zehirli gaz kullanarak önlemeye çalışıyor. Ne var ki rejimin artan barbarlığı Kürt halkının direnişinin daha da yükselmesine yol açtı. Peşmerge güçleri, Mayıs ayının sonlarında düşmana daha büyük darbeler indirdiler halk sürgünlere ve rejimin öteki barbarca saldırılarına karşı genel bir direnişe geçti.

Kürdistan Yurtsever Birliği (KYB) basın açıklamalarında ve uluslararası kuruluşlara gönderdiği çağrılarında aşağıdaki bilgileri veriyor:

12-13 Mayıs: Irak'taki kanlı diktatörlük rejimi, Şahrezor, Halepçe, Seyid Sadıq ve Arbat kentleri ve yöredeki Kürt nüfusunu zorla güney Irak'a sürmek için saldırıya geçti.

Bu yörelerin halkı sürgüne karşı direnişe geçti ve kitle gösterileri düzenlediler. Daha sonra askeri birliklere karşı eyleme geçtiler. İki zırhlı arabayı ele geçirerek düşmana karşı kullandılar.

Kürdistan Yurtsever Birliği'ne ait partizan güçleri direnen halkın yardımına koştu ve halkla birlikte Halepçe, Sirwan ve Arbat kentlerini kurtardılar. Sirwan'daki Irak garnizonu, kısa süren bir savaştan sonra devrimci güçlere teslim oldu. Üç zırhlı araba daha ve 17 askeri araç peşmergelerin eline geçti. Irak birlikleri birhayli ölü ve yaralı verdiler.

Bunun üzerine Irak ordusu kurtarılan kent ve kasabalara karşı topçu ateşi ve helikopterlerle yoğun bir bombardıman başlattı. Ancak bu direnen Kürt halkının morali

üzerinde bir etki yapamadı.

KYB'ye bağlı partizan güçleri, aynı zamanda, Kani Panka ve Seyid Sadıq yolu üzerindeki tüm Irak karakollarını ele geçirmeyi başardılar. Daha önce Irak hükümetiyle işbirliği eden yöredeki 700 kadar işbirlikçi ve cahş, Irak ordusunun saflarından ayrılarak Kürdistan devrim güçlerine katıldılar.

14 Mayıs: Şahrezor mıntıkası KYB'ye bağlı devrimci güçler tarafından kurtarıldı. Tawêla, Biyara ve Ahmedawa'daki tüm Irak üs ve karakolları peşmerge güçlerinin eline geçti.

Halepçe ve Arbat kentlerinde Irak yönetimine karşı kitle gösterileri devam ediyor. KYB, Irak Kürdistanı'ndaki tüm kentlerin halkına çağrıda bulunarak, Irak hükümetinin Kürt halkına yönelik kitlesel sürgünlerine karşı direnmek ve bu amaçla direnen Şahrezor yurtseverlerine destek olmak üzere eyleme geçmelerini, kitle gösterileri düzenlemelerini istedi.

Kitlesel sürgünlere ve zehirli gaz kullanılmasına karşı Irak Kürdistanı halkının direnişi giderek küçük ve büyük tüm kentlere yayılmakta ve genel bir halk ayaklanmasına dönüşmektedir.

Kifri, Rewanduz, Karadağ, Qela Dîzê, Ranya, Çuwar Qurna, Sengasar, Çamçemal, Sirwan, Arbat, Halepçe, Şeqlawa ve diğer birçok küçük kent ve kasabanın yanısıra, son gelen haberlere göre, kitle gösterileri Süleymaniye, Erbil, Kerkük gibi kentlere sıçradı.

18 Mayıs: Kerkük yöresindeki Omar Beg, Qoçan Arap ve Kifri adlı köylerin halkını sürmek ve bu köyleri tahrip etmek için saldırıya geçtiler. KYB partizan güçleri direnen halkın yardımına koştu; düşmana ağır kayıplar verdirildi ve saldırı püskürtüldü.

Bu savaşta düşman 90 ölü verdi; 34'ünün cesedini savaş alanında terk etti. Ayrıca 3 adet T-55 tankı, bir Brezilya tankı, 3 adet Doçka marka uçaksavar ve

çok sayıda hafif silah ve mühimmat ele geçirildi.

19 Mayıs: Stratejik bir öneme sahip Rewanduz kenti halkı, sürgün girişiminde bulunan Irak askeri güçlerine karşı direnişe geçti. Kent halkı, KYB partizan birliklerinin desteğiyle kenti Irak kontrolünden kurtardı. Irak askeri birlikleri, içinde kent valisi de olmak üzere 50 ölü verdi. 150 kişi teslim alındı, çok sayıda silah ve malzeme ele geçirildi. Bunlar arasında üç tank, 80 parça çeşitli tipte silah ve 8 RPG var.

Aynı gün partizan güçleri aynı yörede, Spilkan'daki Irak garnizonunu ele geçirdiler ve iki tanka daha el koydular.

Bu tanklar ve diğer silahlar şimdi Irak ordusuna karşı savaşta kullanılıyor.

24-25 Mayıs: Çok sayıda Irak askeri gücü, Süleymaniye kentinin güneyindeki dağlık bölgede bulunan Şerawa, Zirgwez, Klaw Gurg, Dar Mezela, Gilazerde, Bozan, Daruga, Hezar Mêrd, Qela Sor, Beranan, Cêşana adlı köyleri boşaltıp sürgüne tabi tutmak için harekete geçti.

KYB'nin devrimci güçleri Irak kuvvetlerine hücum ederek onlara büyük kayıplar verdirdiler ve Tanyaru ile Tasluya'daki istihkamları terke mecbur ettiler.

Bu savaş sırasında Irak birlikleri 80 ölü, 15 tutsak verdi. Çok sayıda silah ve cephane peşmerge güçlerinin eline geçti.

Çahşlar Irak Yönetimini Terk Ediyor

24 Mayıs günü, Kürt işbirlikçi ve hainlerinin oluşturduğu, Irak hükümetinden yana savaşan, toplam 500 kişilik iki birlik daha, Irak ordusunun saflarını terk ederek devrimci güçlere katıldı. Bunlara Hama Bor Yasin, Şeyh Mustafa ve Şeyh Ubeydullah Zinwê kumanda etmekte idi. Bir yandan, bu parçada ulusal kurtuluş hareketinin güçlenmesi, diğer yandan Kanlı

Bağdat rejiminin Kürt halkına yönelik olarak barbarca saldırıları arttırması ve kitle sürgünlerine yönelmesi -ki bu sürgünlerden bu işbirlikçiler de etkileniyor -giderek artan sayıda işbirlikçinin hükümet saflarını terk edip ulusal kurtuluş güçleriyle birleşmesine yol açıyor.

Kitle Katliamı, Zehirli Gaz

Kürt halkının kitlesel ve yaygın direnişi ve peşmerge güçlerinin giderek yükselen başarılı eylemleri karşısında yenik düşen kanlı saddam rejimi ise, öfkesini sivil Kürt halkına karşı kitlesel katliamlara ve kitlesel sürgünlere yönelerek almaya çalışıyor. Uluslararası yasaları çiğneyerek zehirli gaz ve kimyasal silahlar kullanıyor.

12 Mayıs günü, halktan 8 kişi, Süleymaniye ve Serdeşt arasında yolculuk yaparken, araçtan indirilip kurşuna dizildiler. Adları şudur: Cemal Mustafa (taksi şoförü), Hacı Resul (Sergalu köyünden, tacir), Şerif Hasan (Mevlana köyünden, tacir), Cemal Muhammed Nasır, (taksi şoförü, Malum köyünden), Salih Abdullah (taksi şoförü, Omarqawm köyünden), Hama Amin (taksi şoförü, Timar köyünden), Rustem Muhammed (Taksi şoförü, Gezila köyünden), Hışyar Abdulhamid (taksi şoförü, Haleden köyünden).

Aynı gün, direnen Halepçe kentini bombardıman ettiler. Kentin iki mahallesi yerle bir edildi. Çoğu kadın, çocuk ve yaşlı olmak üzere pek çok sivil yaşamını yitirdi ve yaralandı. Binlerce kenti terk etti.

24 Mayıs günü Kerkük yakınındaki Gurkan, Tomar ve tameri köylerine karşı zehirli gaz ve kimyasal silahlar kullanıldı; sivil halktan yüzlerce öldü veya yaralandı.

Irak yönetimi, zehirli gaz ve kimyasal silahlar kullandığı için Birleşmiş Milletler örgütü ve diğer uluslararası kuruluşlar tarafından geçtiğimiz günlerde bir kez daha mahkûm edildiyse de o, bu haydutluğa devam etmektedir.

DEMOKRASİ

(Baştarafı 1. sayfada)

Oysa yığınlar için demokrasi sorunu, 3-4 yıl öncesi gibi bugün de gündemdedir. Yasal planda demokrasinin önündeki baş engellerden biri 1982 Anayasasıdır. Bu anayasanın bir ya da birkaç maddesini değiştirmekle sorun çözülmüyor. O, cumhurbaşkanına sultanlara özgü yetkiler tanımış. Onda, tüm temel hak ve özgürlükler kuşa çevrilmiş. Angaryaya, sürgüne yol açılmış. O, faşist bir rejimin anayasasıdır, demokratik bir rejimin değil. Eğer yasal planda demokrasinin önündeki engeller temizlenmek isteniyorsa, en başta onu tümüyle ortadan kaldırmak ve yeni bir anayasa yapmak gerekir.

Elbet bu da yetmez. Türk Ceza yasası, Siyasi Partiler, Dernekler, Polis yasaları ve daha bir dizi başka yasalar, temel hak ve özgürlükler önüne çin sedlerini dikmişlerdir. Bunları tümünden silip atmak, ayıklamak gerekir.

Ama bu nasıl olacak? Kitleler aktif biçimde eylem alanına girmedikçe, burjuva muhalefetin emekçi halk yığınları yararına böylesine önemli demokratik adımlar için çaba göstermesi beklenebilir mi? Besbelli böyle bir şey beklemek hayal olur. Türkiye burjuvazisinin en demokrat geçinen kesimleri bile, geçmişten bugüne, burjuva demokrasisini göze alamadılar, almazlar.

Türkiye'de, "demokratik" sayılan dönemler bile, demokrasi açısından iğretidir. İşçi sınıfına hiçbir dönemde özgürce örgütlenme hakkı tanınmadı, Kürt halkı her dönemde baskı ve terör altında oldu, ilerici basın, aydınlar, ya-

zarlar her dönemde izlendi, ağır baskılar gördü.

12 Eylül dönemi ise, sınırlı derecedeki demokratik hak ve özgürlükleri bile tam anlamıyla tırpanladı. İşçi için, onun sendikası için, öğrenci ve onun derneği için siyaset yasak. İşçi sınıfının kendi partisini kurması yasak. Kürt halkının kendi üstündeki zulme karşı konuşmak, yazmak, onun ulusal demokratik haklarını savunmak bile yasak. Bugün de politik görüşlerinden dolayı onlarca yıl cezalara çarpılmış onbinlerce politik tutuklu zindanlarda, işkence altında. İşkence çarkı devam ediyor. Özetle, halkın ezici çoğunluğu için siyaset yasak. 12 Eylül'ün kendileri için açtığı meydana, bir avuç burjuva "özgürce" siyaset yapacak ve halk telörgülerini gerisinde olup biteni izleyecek, demokrasinin adına onların tepişmelerini seyredecek, seçimden seçime de gidip onlara "oy verme hakkını" kullanacak..

Geçici 4. maddenin kalkmasıyla, kendilerine konan engelleri tümünden aşan Demirel ve tayfası için sorun bitecek. Ama yığınların zincirleri devam ediyor. Ve demokrasi kavgası asıl onların sorunudur. Bu zincirleri koparmak içinse, çözüm yolu Demirel'i, Ecevit'i veya benzerlerini yeniden hükümet yapmak değildir. Bu yol eylem alanından geçiyor. Ancak yığınların eylemi, örgütlü gücüyle 12 Eylül rejiminin defteri dürülebilir. Bu güç şimdi canlanıyor, üstündeki ölü toprağını atıyor. Bize, devrimci ve demokratik güçlere düşen bu canlanışa daha bilinçli, sorumlu öncülük görevidir.

Yığınların istemleri, özelemleri bellidir. Onlar, yıllardır süngülerin desteğindedir. Onlar, yıllardır süngülerin desteğindedir. Onlar, yıllardır süngülerin desteğindedir. Onlar, yıllardır süngülerin desteğindedir.

acımasız faşist terörün kurbanı oldular; sendikalarını, demokratik örgütlerini yitirdiler. Onlar, bu azgın sömürünün, terörün son bulmasını, demokratik hak ve özgürlüklerin tam olarak tanınmasını istiyorlar. Bu istemleri dile getirmek, daha geniş yığınlara mal etmek, yığınları bu doğrultuda örgütleyip eyleme geçirmek için bilinçle, sabırla ve fedakarca çalışmak gerekir.

DHKD

(Destpêk rûpel 16.)

tevlî karê cîvîne bû.

Lî Ewrûpa Xerbi, lî gele welatan endam û komikên DHKD bî rêxistinên cîwanan ra dîdın û distînin, pêwendî çê dîkîn, hevra kar û xebat dîkîn. Ew kar hêja ye, pîrsa cîwanên Kurdan û pîrsa Kurdistanê bî tevayî dîde bîhistîn û jî me ra dost û hevalan peyda dîke.

Hukma faşî rêxistinên me qedexeyê kîrîn, xwest bî zordestî û xwînxwarî xebata cîwanên Kurdistanê jî bîde sek-nandin. Lê xuya ye ku kar nesekekiye û nasekîme. Dîvê em, vîr hada jî karê xwe bî cehd û qîret bî rêva bîbîn. Barê me cîwanên Kurdistanê giran e. Dîvê em jî layîqî vê kar û xebata qedîrgran bîbîn. Usa ku serê me jî bîlînd be dî nav refên cîwanên dinyayê da.

Lî pêş me wezîfeyê giran jî ew e ku, em yekîtîya hemû cîwanên welatparêz pêk bînin. Dîvê em hêzên xwe bîgîhî-nî hev, da ku bî serkevîn.

Bîla tekoşîna 10 salan jî heval û ho-gîran ra pîroz be! Emê DHKD'yê bîdîm jîyandî û pêşva bîbîn.

Rojên lî pêş, rojên cîwanên welat-parêz û şoreşger in!

Örneğin, salt Erbil yöresindeki Seyh Wesan köyüne atılan zehirli gaz sonucu 31 kişi yaşamını yitirdi. Bunların 11'i 9 yaşından küçük çocuk, 5'i 60-85 yaşları arasında, 15'i kadındır.

Peşmerge Güçleri Irak Kürdistanı'nın Büyük Bölümünü Kontrol Ediyor

Irak Kürdistanı Demokrat Partisi (KDP) Politbüro-su, 20 Mayıs'ta yaptığı açıklamada şu bilgileri veriyor:

KDP'nin peşmergeleri yalnızca son iki hafta içinde Irak karakollarına ve üslerine 122 saldırı yapmıştır.

* 4 helikopter düşürülmüş, aralarında bir havacı, bir karacı albayın bulundu-

ğu 300'den fazla Irak askeri öldürülmüştür.

* Peşmergeler 13 tank tahrib etmiş ve kullanılabilir halde 10 tank, nakliye ve iletişim araçları ele geçirmişlerdir.

* Karadağ şehri kurtarılmıştır ve halen peşmergelerin elindedir.

* Son iki hafta içinde 600 kişi silahlarıyla birlikte ya Partimizin, ya da CUD'un güçlerine teslim olmuşlardır.

* Aralarında iki yüksek rütbeli subayın bulunduğu 130 kişi tarafımızdan esir alınmıştır.

* Peşmergeler Kanimaseh bölgesindeki Sotkeh askeri üsünü de ele geçirmişlerdir.

* Afway El Xafîfa milislerinden 7. Tümene bağlı birlikler 412 askerle Duhok'

un Derelok bölgesinde KDP güçlerine teslim olmuşlardır.

* Kürt gerillaları Kürdistan'ın büyük bölümünü kontrol etmektedir.

* Kürdistan Radyosu, sürekli olarak Kürt halkını Bağdat'taki faşist rejime karşı genel bir ayaklanmaya çağırılmaktadır.

Mesud Barzani imzasıyla 28 Mayıs'ta yapılan basın açıklamasında ise şöyle deniyor.

Partimiz, Irak Kürdistan Demokrat Partisi 27 Mayıs'ta Duhok şehrinde Irak askeri birliklerine karşı büyük saldırı gerçekleştirmiştir. Yoğun çarpışmalardan sonra, peşmergeler Bamerne'deki iki askeri üs ile iki askeri karakolu ve Kürt halkını bombalamak için kullanılan

Bamerne askeri havaalanını ele geçirmiştir. Bu saldırılarda 100'den fazla asker ölmüş ve onlarca asker yaralanmıştır. Ayrıca aralarında subay olmak üzere toplam 58 asker esir alınmıştır.

Saldırılarda kazanımlarımız:

2 tank.
6 askeri araç.
200 tane ateşli silah

Birliklerimiz, kullanılmaması için havaalanındaki kontrol kulesini tahrip etmişlerdir. Birliklerimizin bir havaalanını tahrip etmeleri ilkdir. Bu kurtarılmış bölge Türkiye sınırı yanındaki Duhok ile Irak arasındaki stratejik ve önemli bir bağlantı halkasıdır.

Zararlarımız: İki peşmergemiz şehit düşmüş ve birkaç peşmerge yaralanmıştır.

10 SALIYA DHKD PIROZ BE

R. XELIL

Ji ber avabûna "Komelên Çandi yên Gelêri û Şoreşger" (Devrimci Halk Kültür Dernekleri - DHKD) 10 sal derbaz bûn. Komelên heri pêşin di destpêka sala 1977 da saz bûn. DHKD yek ji rêxistinên cıwanên Kurdistanê bû. Di demeke kurt da li bajarên Kurdistanê Tirkîyê û li Tirkîyê di bajarên mezîna da (wek Îstembol, Enqere, İzmir, Edene) avabû û hejmarê komelan gîha 35'an.

Eşkere ye ku cıwanên Kurdistanê ji komek in ji koma cıwanên dınyayê. Gelek problem û daxwaziyên wan bi cıwanên hemû dınyayê ra mişterek e. Ew ji dıxwazın xwendneke baş bibin, xwe bigihinin. Dıxwazın betal nemin. Ew ji li ba hêzên aştıyê ne, dınyayek pak û delal dıxwazın. Lê gelek problem û daxwazên wan ên xweser ji hene. Ew cıwanên milleteki bindest in. Zarotî û cıwaniya wan di bin zulm û zordestıyeke mezın da derbaz dibe. Nıkarın bi zmanê xwe bıxwın. Çanda wan qedexe ye. Bettali û belengazıyeke mezın dıkışın. Bona vê yekê di dilê wan da agrê azadıyê bi xurti vêdikeve. Ew dızanın û dıbinın ku, bo jıyaneke baş û delal, divê beri her tıştı welatê xwe azad bıkin, ji bin destê bıyanıyan xılas bıin.

Têkoşına cıwanên her welati gora rewş û mercên aborî, cıvaki û çandıya wi welati pêk tê. Xebata DHKD'ê ji bi gora rewşa Kurdistanê û Tirkîyê bi rêva çû û dıçe.

Dewletên zordest welatê me parçe kirine û li wê sazûmaneke kolonyali saz kirine. Ew heyiyên me yên sererdê û bınerdê talan dıkin û xwına me dımın. Rê nadın ku welatê me ava be, gelê me di warê aborî, cıvaki û çandi da pêşya bıçe.

Bona vê yekê li Kurdistanê praniya cıwanan bê xwendin û bettal in. Ew hesreta kincên baş, xwarın û vexwarıneke baş in. Zordesti, nıjadparêzi û şovınıya bıyanıya rewşa wan hın xırabtır dıke. Gelek ji wan, yan bi dû kar dıçın, yan ji ber zulmê dırevın, dıçıme Rojavayê Tirkîyê. Hınek derdıkevın welatê der, dıçın Ewrûpa Rojava, Erebestanê û heya Avustralya..

Lê li wan deran ji pırs û problem kêm nabın. Tu ci ne wek welatê merivan e.

DHKD di tevgera azadıyê da bi xurti ciyê xwe girt. Pırs û problemên bindestıyê li çarkoşeyê welat bi xurti eşkere kir. Xortên şoreşger xwe bi bir baweriyên sosyalizma ilmi xemılandın bûn. Ew di tevgera cıwanên Kurdistanê da xetke nu bû. Komelên DHKD bi karker û gundiyan ra pêwendiyên

fireh peyda kir. Derd û kulên wan eşkere kir û riya rızgariyê nişan da. Ne tenê xortên xwendekar, yên karker, gundi ji di nav refên DHKD da ci girtın, tevi xebatê bûn, xwe gıhandın.

DHKD, pırsa azadıyê bi pırsa demokratî û aştıyê ra gırêda. Rüyê kevneperestên Kurd, şêx û axan, rüyê hevkarên dıjmin eşkere kir. Nişan da ku ew ji gelê Kurd bi xurti dızêrinın, lê eza û teda dıkin û naxwazın ku Kurd hışyar bıin, rêz bıin û azad bıin.

DHKD diji hêzên faşıyê bi xurti derket. Bo parastına heq û azadıyên demokratik xebateke hêja nişan da. Ew kar hum li Kurdistanê, hum ji li bajarên mezın ên Tirkîyê bi xurti pêk ani. Di şerê diji faşıyê da bi rêxistinên pêşverû û welatparêz yên Kurd û Tirk ra karkir. Li gele cıyan rê li faşıstan girt, tesira wan şıkand, gel hışyar kir.

Ev xebatên hêja di xetke pêşverû û şoreşgeri da êtıbara DHKD di nav hêzên şoreşger û demokrat da gelek bılınd kir.

Di warê çandi da ji DHKD kareki hêja û berbıçav kir. Cejna meyi gelêr Newroz, ku di bin zulm û zordestıya salan weki hatı bû ji birkırın, berê bi destê DHKD li Stembolê bi şeveke çandi hat pırozkrın. Piştı wê li Kurdistanê û li bajarên mezın ên Tirkîyê Newroz bi firehi hat pırozkrın. DHKD, dıgel vê, gelek cıvinên çandi û gelêr pêkanın. Van cıvinan gelek xızmetên hêja kir bo naskırın û belavkrına çanda Kurdı.

Divê bê gotın ku, ev kar û xebat bi rehetı û serbestı çê ne bû. Li ser kome-lên DHKD tım zordestıyek mezın hebû. Hukma kolonyali, vali û polêzên wi, gelek êriş anin ser komelan. Pırcaran ew girtın. Komel eger mehki vekırı bûn, du meh girtı bûn. Berpırsıyar û endamên komelan gele caran hatın girtın, ketın zıندانan, eza û cefa dıtın. Lê wan diji êrişên hukma zordest, diji êrişên faşıstan û xulamên wan bi camêri berxwe dan, xebata xwe ajotın. Di vê têkoşınê da çend endamên DHKD şehid ketın: Wek Mistefa Çamlıbel (serokê Komela Beyazidê), Abdıselam Aydın (endamê Komela Diyarbekrê), Arif Qılınç (ya Qırşehirê), Metın Batı (ya Edenê) û Remezın Çankaya (ya Qulpê).

Hêzên faşı êriş û xwınxwarıyên xwe roj bi roj germ kırın û di dawıya sala 1978 da idara orfi li hın cıyan, her usa ji li praniya Kurdistanê dest pê kir. İdara orfi hema li her derê DHKD girtın. Piştı 12 İlonê sala 1980, ku generalên faşı dest dane ser hukım, DHKD ji, tevi hemû rêxistinên de-

mokrat û welatparêz bi temami hatın girtın. Êrişeke mezın dest pê kir. Di bin hukma faşı da welat kete tariyeke gran. Li ser gel teroreke har û hov roj bi roj zêde bû. Bi dehhezaran keç û xort hatın girtın, di zıندانan da zulm û tedayek mezın dıtın. Bi sedan mırın û bi hezaran seqet bûn.

Ji 12 İlonê vir da bi sedan berpırsıyar û endamên DHKD ji hatın girtın. Wan di girtıgeh û zıندانan da hımbur zulm, teda û lédaneke har û hovi bi mêrani berxwe dan, şeref û namûsa welatparêzi û şoreşgeri parastın. Şoreşgerên hêja Metın Aksoy (endamê DHKD Qerekılısê), Yılmaz Demır (Cıhanbeyli), Hasan Kaya (DHKD İstembolê) jıyana xwe di vê rê da dan. Ew, hum endamê DHKD, hum ji endamê PSKT yên jêhati û jir bûn. Bi sedan endamên DHKD di zıندانan da ji ber zulm û tedayê seqet ketın. Lê teslimi dıjmin ne bûn, rüresi ne kırın. Di van rojên reş da wan li zıندانan û li der, bi vê berxwedanê bir û baweriyên şoreşgeri jıyandın. Gora mercên vê demê kar û xebata xwe ajotın. Sısti nişan nedan û nadın.

Piştı hatına hukma faşı hın berpırsıyar û endamên DHKD mecbûr man derketın der welat. Li derva ji wan kar û barê xwe yên şoreşgeri ajotın. Wan li der, Buroya DHKD ya Dervayı sazkrın.

DHKD di Gulana sala 1985 da li Pragê tevi kombûna rêxistinên cıwanan bû. Di vi cıvinê da nûnerên cıwanan ji 50 welatan hazır bûn.

DHKD di havına sala 1985 da (rojên 27.7.1985 - 3.8.1985) tevi Cıvına 12 ya Cıwan û Xwendekarên Dınyayê bû ku bi navê DIRUJBA û bi armancê "hevkarı, aştı dostı diji imperyaliyê" li Moskow kom bû. DHKD di vê festıwalê da wek rêxıstına cıwanan ji Kurdistanê ala rengın vekır û di bin da meşıya. Di festıwalê da ji 157 welatan, ji 20 hezari zêtır xort û keç ci girtubûn. DHKD tevi gelek kar û xebatan bû, bi rêxistinên dinê ra pêwendı çêkr û pırsa Kurdistanê û cıwanên Kurd da naskırın.

Di meha Çırıya Paşın, sala 1986 da li Pragê bi navê "Maarif û Cıwat" kombûneke Yekıtiya Xwendekarên Navnetewi pêk hat. Ji 129 welatan 136 rêxistinên netewi û 36 rêxistinên navnetewi tevli cıvinê bûn. DHKD ji ji bo cıvinê hatı bû xwendın û tê da beşdar bû. DHKD derheqa Kurdistanê, rewşa gelê Kurd, cıwanên Kurd û talım û terbiyê li welatê me bi İngılızi belavokek hazır kırı bû û ew pêşkêş kırı, her usa ji

(Dumahik rûpel 15.)